

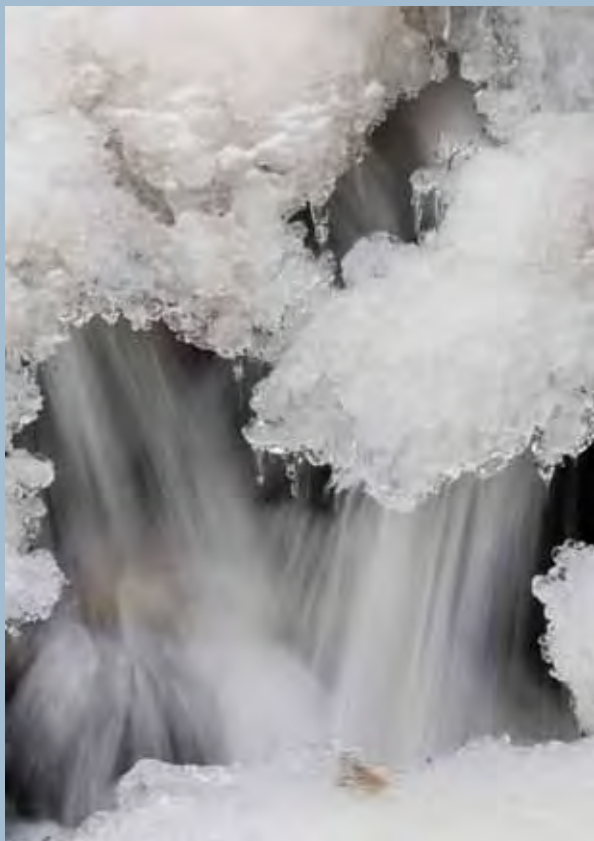
Oázis

2010. dec., XX. évf. 3. (60.) szám

A Magyar Schönstätt Családmozgalom lapja

Kopogtató

- ❖ elfogadjuk, bármit mér ránk szerető kezével a mi Istenünk. Alig néhány hét múlva, mondhatni postafordultával kaptuk a választ: előrehaladott, áttétes hasnyálmirigyrák!
- ❖ Ezt a pillanatot tekintem úgy, hogy teljesen le tudtuk tenni a Jóisten tenyerébe a gondunkat.
- ❖ Így azok, akik sokat ülnek gép előtt, néha bosszankodnak, néha örülnek, néha nehéz, vagy fáj, vagy magányosak, vagy szép élményben volt részük, ezt amolyan schönstätti módon felajánlhatják.
- ❖ A nappaliból a kijáratig vezető tíz lépés a legnehezebb szakasz, mert még mindig annyi iszonyúan fontos tennivaló jut eszembe, és hát szegény gyerekek, és vagy nagyon hideg van kint, vagy nagyon meleg...

Vizet töltünk a korsóba

Vízzel megtölteni a korsókat – ez mindenképpen munka, áldozat. Leköszönő főszerkesztőink tizenkét éven át tették ezt Schönstatt családjunk újságja számára. Hűségesen, kitartóan.

És a Jóisten megáldotta munkájukat, hiszen munkájuk nyomán bor fakadt: számtalanszor meríthettünk erőt az újság hasábjain megjelent életpéldákból, rengeteg gondolat és ötlet átadásában segédkeztek az Oázis cikkeivel. Hálásan köszönjük Évának és Tamásnak odaadó munkájukat, köszönjük, hogy szívükben hordozták Schönstatt családjunk újságját! Köszönjük Nekik, hogy nem teszik le most sem a lantot, hanem a szerkesztőség munkatársaiként továbbra is számíthatunk Rájuk!

Éva, Tamás, a Jóisten áldjon meg Benneteket mindezért!

Endrédy Orsi, Pisti

Kedves Olvasók!

Az újság, amit a kezetekben tartotok, közel ötven ember munkája. Hála köszönet érte a pécsi régió családjainak, és az Oázis több mint harmincfős stábjának!

November végén szerkesztőségi megbeszélést tartottunk otthonunkban. Másnap reggel, erősen álmosan lecammogtunk az ebédlőbe. Egy gyönyörű, finomságokkal megrakott asztal fogadott, ami a Munkatársak kedvességét őrizte még estéről, mert mindenki hozott valamit. Volt rajta rétes (több ízben), pogácsa szezámmaggal, birsalmasajt, tormás mogyoró (az este sztárja), barackbefőtt, szilva, kenyérrúd, kuglóf, süti. Gyermekünk ámulva nézték a roskadozó asztalt, és nagy örömmel estek neki. :) Azt ették reggelire, tízórára, ebéd helyett, és még másoknak is vittünk belőle.

Úgy gondoljuk, pont így vagyunk az Oázissal is. Azt tesszük bele, ami tőlünk telik, amit tudunk. Mindenki mást, máshogyan. Hisszük, hogy munkánk gyümölcse nem csak az lesz, hogy munka közben mi is jól érezzük magunkat és jóllakunk, hanem hogy az összegyűlt kincsekből sokan meríthetnek majd.

Kívánjuk Nektek, kedves Olvasók, hogy az újságban összegyűjtött írások között találjatok kedvetekre valót, amivel töltődhetek! Kérünk Benneteket, hogy Ti is tegyétek bele Schönstatt Családjunk újságjába azt, amit csak Ti tudtok beletenni! Várjuk írásaitokat!

A következő Oázis központi témája: **Az Atya mindig elérhető**. A lap házigazdája az **óbudavári régió**, lapzárta: **február 25**. A témához kapcsolódó cikkeket az oazis@schoenstatt.hu címre küldjétek!

S végezetül egy pár szó magunkról, akik az Oázis stábját vezetik. Endrédy Orsi és Pisti vagyunk, tizenegy éve házasodtunk össze, azóta Kispesten lakunk. Négy gyermekünk van, a legidősebb tízéves, a legfiatalabb három hónapos. Pisti informatikus, és mellette hittant tanít egy általános iskolában. Jómagam szociológus volnék, de már tíz éve itthon vagyok a gyerekekkel, időnként itthonról dolgozgatok. Nagyon fontos számunkra a családjunk. Törekszünk arra, hogy igazán éljünk, hogy olyan dolgokkal foglalkozzunk, amik értékesek, amikhez nagy kedvünk van. Schönstattal 2000-ben kerültünk komolyabban kapcsolatba, akkor voltunk először családnapokon. Azóta elvégeztük a Családakadémiát, dolgoztunk a mozgalom Mária Rádiós párkapcsolati

műsorában. Most pedig az Oázishoz hívtok minket a Jóisten, ahol a szerkesztői feladatokat igyekszünk ellátni.

Nagy szeretettel:

Endrédy Orsi, Pisti

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava	3	Filmajánló	46
Tartalom	4	Oázis konyha	47
Köszöntő	5	Fiatalok Oázisa	49
Esszé	7	Gyerekszaj	55
Mindennapjaink	10	Van/Nincs boruk!, Gólyahír	56
Frissítő	16	Búcsúzunk	57
Kentenich atya tanításából	18	Jelmondat születik	59
Élő háziszentély	20	Óbudavári hírek	61
Oththonra találtunk	21	CSAK hírek	63
Adjátok tovább a mikrofont!	23	IT 2010	65
Egymásra találtunk	27		
Tedd könnyűvé	29	Jelenlegi számunk házigazdája	
Nyári emlékek	33	a Pécsi Régió volt, köszönjük	
Női rovat	35	a munkájukat!	
„Bak-elit”	38	Őket az Óbudavári Régió követi.	
Őszidő	40	Központi téma:	
Gyermeknevelde	41	Az Atya mindig elérhető	
Kincsesláda	42	Lapzárta: 2011. február 25.	
		Várjuk írásaitokat a következő címre:	
		oazis@schoenstatt.hu	

OÁZIS 2010. december, XX. évf. 3. (60.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 21/382-85-58, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis • **Főszerkesztő:** Endrédy Pisti és Orsi

• **Készítették:** Andai Anikó, Balogh-Palásthy Anna Mária, Bodó Rita, Csermák Kálmán és Alice, Endrédy Gabó, Endrédy Isván és Cili, Endrédy Pisti és Orsi, Fehér Zoli és Marika, dr. Gál László és Szilvi, Geiger Andris és Reni, Gódnány Róbert és Rita, Gyöngyi Judit, Hodován Péter és Margit, Joó Attila és Enikő, Kaposi László és Andrea, Komáromi Mari, Kozma Judit, Lőw Helga, Megyimórecz István és Ildikó, Mervay Kálmán, Mester Judit, Mészáros Zsuzsa, Oláh Gyöngyvér, Ramocsai Móni, Rubovszky Marcsi, Sallainé Karikó Éva, Schuck Niki, Schumicky Ildikó, Szalánczi Gábor és Mariann, Szelestei Rita, Ther Tamás, Uzsaly Bence, Uzsalyné dr. Pécsi Rita, Varga Erika, Varga Veró, Vidra Zoli és Rita, Wangler Ottó és Kati, Weeber Saci, Zajkás Péter

• **Szöveget gondozta:** Heiszer Erika, Schumicky Ildikó, Sallainé Karikó Éva

• **Címlapfotó:** Kristek András • **Háttal:** Ozsvári Imri

• **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika

• **Nyomás:** OOK-press Nyomda, 8200 Veszprém, Pápai u. 37/a.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok Egyesületünk működését a 73200134-10000434 számlaszámon, illetve a Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítványt, mely az építkezést a 73200031-11252201 számlaszámon szolgálja.

Készül a Nemzeti Civil Alapprogram támogatásával.

A világból áradó bizonytalanság, rossz hatások ellen **bárkát kell építenünk**, mint Noé a vízözön ellen, vagy más szóval **oázist**, ahol nem kell félni, ahol megpihenhetünk: ez az otthonunk.

Kentenich József

Kedves Olvasó!

Sallainé Karikó Éva hosszú éveken át vezette az Oázis készítését. Ez a szám már nem az ő szerkesztésével jött létre. Ha kis újságunk élőlényvé tudna változni, lelkesen és hosszasan integetne távozó eddigi szerkesztőjének. Szép volt, Éva! Ez a kis magyar szó, hogy „szép”, ebben az összefüggésben bizonyos telítettséget kap: a „jó”, „fáradtságos”, „rátermettség”, „szív”, „megérte” és más kifejezések csatlakoznak hozzá és teszik szerves egésszé.

Van egy távol-keleti mondás: „Számptalan fáradtság által növekszik a szép.” Mi nem tudnánk felmérni Éva Oázisra fordított fáradtságát, figyelmét, találékonyságát... Maradjon is csak számolatlan.

Természetesen nem egyedül végezte az Oázishoz kapcsolódó összes munkát, rátermett és hűséges segítőtkeket gyűjtött maga köré. Hálásan fogadta mindazok közreműködését is, akik vették maguknak a bátorságot és a fáradtságot, hogy lejegyezzék és elküldjék eredményes megtapasztalásaikat. Ez a közreműködés mintegy fel-fakadó források vizét vitte az olvasókhoz: e megtapasztalások közreadásával hozzásegíthették egyik-másik olvasót ahhoz, hogy jobban megértse és szeresse a társát, bölcsebben, hozzáértőbben bánjon a gyermekeikkel.

Éva hatékony volt a fáradtságával. Egy egésznek, a Magyar Schönstatt Család életének a része volt. Ez az egész megmarad, növekszik...

Kedves Éva, megismételjük a tavasszal szóban elmondott köszönetet. Kívánjuk Neked hálás szeretettel, hogy e sok éven át tartó odaadó bevetésedre emlékezvén öröm járja át lelkedet! Együttal kérünk is, hogy kísérd figyelmes szereteteddel az utódok munkáját, legyenek sikeres, egyre sikeresebb folytatói az eddig elért eredményeknek.

Nem lenne teljes a köszönetünk, ha nem terjesztenénk ki férjedre, Tamásra, de egész családokra is. Nekik is köszönjük a támogatást, a türelmet és megértést az Oázissal gyakran elfoglalt feleség, anya iránt.

Kedves Olvasó, e kis hálaszöveg megszólítottja, kérjük továbbra is figyelmes, befogadó, szükség esetén bíráló-biztató szeretetedet mindazok iránt, akik dolgoznak azon, hogy kis újságunk betöltse hivatását, és juttasson el olvasóihoz minél több megtapasztalást, melyekből meríthetünk a házasságunk, a családi életünk számára.

Köszöntjük az OÁZIS új szerkesztőit!

Ifj. Endrédy István és Orsolya komoly megfontolás és felkészülés után elvállalták az OÁZIS vezető szerkesztői feladatát. Az ezzel járó munka elsősorban Orsira hárul majd.

...újságunk betöltse hivatását, és juttasson el olvasóhoz minél több megtapasztalást, melyekből meríthetünk a házasságunk, a családi életünk számára.

Nagyon megkönnyíthetjük a munkáját azzal, hogy amikor előrevivő megtapasztalásra teszünk szert, vagy ilyenről tudomást szerzünk, akkor azt feljegyezzük, ill. biztatunk a feljegyzésére – majd a feljegyzéseket elküldjük a szerkesztőknek.

Megtapasztalásaink között vannak, amelyek csak ránk (házas párra) és a Jóistenre tartoznak. Ezért kerüljük a túl intim kitárulkozást! Mi a schönstatti közösségben ezen a téren, a tanúságtételek terén is, visszafogottabbak, óvatosak akarunk lenni. A szeretet és tisztelet ikertestvérek.

Az egyik iker nagy vonzerővel visz oda a másik emberhez, a másik gondoskodik a tisztas távolságtartásról.

Az OÁZIS-nak mint keresztény szellemű kiadványnak, egészséges cseppként fontos szerepe lehet akár a tengerben is, a magyar kereszténység, s ezzel az egész magyar társadalom fejlődésében. Különösen is megérinthet bennünket az a körülmény, hogy a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia ezt az egyházi évet a „Család Évé”-nek nyilvánította. A Jóisten olyan kincseket bízott ránk, melyeket gyarapítunk és sok más ember számára hozzáférhetővé tennünk szabad és kell.

Hajrá, Orsi, hajrá ifjabb Endrédy család!

László Kóháti és Rita

Kiadványaink megrendelhetőek:

a **Családok a Csaláért Egyesület** kiadványai:

Mészáros Zsuzsa, 8272 Óbudavár, Fő út 11., Telefon: 21/382 8558
Óbudavár, Kistelek u. 2. ill. kiado@csaladakademia.hu

a **Csaladakadémia-Óbudavár Egyesület** és a többi kiadó kiadványai:

kiado@csaladakademia.hu

Palásthy Imre, 8175 Balatonfüzfő, Kilátó köz 3.
Tel.: 20/989 2759

A **Kulcs a neveléshez sorozat** könyvei a szerzőnél is megvásárolhatóak:
rita.pecsi@gmail.com 30/989 7663 7627 Pécs, Hétvezér u. 2.

A kánai csodához víz kell

Karácsonykor ünnepeljük, hogy Isten emberré lett, mert közel akart lenni hozzánk. Összekapcsolta magát a mi emberi természetünkkel. Gyermekeké lett!

Háziszentélyünk a mi Betlehemünk: a házasság szentségében Isten a mi számunkra is megszületett.

Gazdagság érzése tölt el bennünket. Isten közöttünk van, ezért mi is megajándékozunk egymást.

Aki nagy örömet él át, az szívesen ajándékoz meg másokat is.

Karácsony az Úr jelenlétének ünnepe.

A Szentcsaláddal együtt ünnepelünk. Szűzanyával és Szent Józseffel együtt hálat adunk a mennyei Atyának, hogy megajándékozott minket szent Fiával. A Szűzanyát pedig kérjük, hogy mint anya és nevelő gondoskodjék arról, hogy Jézus állandóan jelen legyen közöttünk, és szeretete növekedjen otthonunkban.

Mi tehát a Szűzanya mellett megtanulhatjuk a gyermekséget, és amikor beülünk a háziszentélyünkbe, akkor a kánai menyegző színhelyén érezhetjük magunkat, ahol Mária előbb vette észre, hogy a család valamiben **hiányt szenved**, mint ők maguk.

Sokféleképpen nyilvánulhat meg, hogy a család hiányt szenved valamiben. Ilyenkor Mária Jé-zushoz fordul:

Nézd, Jézus, ezt a kedves fiatal házaspárt: négy szép gyermekük van, kopogtat az ötödik, de testileg-lelkileg kimerültek, **fogytán az erejük!**

Nézd, Jézus, ebben a családban a gyerekek nagyon nyugtalanok, agresszívek, ezek a szegény szülők pedig tanácstalanok. **Fogytán a bölcseségük.**

Nézd, Jézus, itt a házastársak nem tudnak felnézni egymásra, a gyermekek sem a szüleikre, és csak a negatív dolgokat látják egymásban. **Fogytán az örömük.**

Nézd, Jézus, a házastársak vágynak arra, hogy egymással beszélgethessenek, de nem sikerül nekik. Arra is vágynak, hogy együtt imádkozhassanak, de ez sem sikerül nekik. **Fogytán a kegyelmük.**

És ahogyan Kánában, ezekben a családokban is azt mondja Mária: „Tegyétek meg mindazt, amit Jézus mond!” Jézus pedig azt mondja: „Töltsétek meg a korsókat színültig vízzel!”

Mit jelen ez számunkra? **Jézus kéri tőlünk a nagyobb szeretetre való törekvéseinket!**

A víz, amellyel feltöltjük a korsóinkat, mindennapi apróbb-nagyobb **áldozatainkat, törekvéseinket** jelenti, melyeket odaadunk a Szűzanyának.

- A feleség törekszik arra, hogy nagy gonddal készítse el az ebédet, és ezáltal a családi asztal örömet jelentsen családjá számára.
- Törekszik arra, hogy türelemmel meghallgassa az óvodából, iskolából hazatérő gyermekeit.
- Ápolja külsejét, hogy tetsszen a férjének és a gyermekeinek.
- A házastársak lelkiismeretesen végzik munkájukat.
- A férj törekszik arra, hogy ne csak tettekkel, hanem szóval is kifejezze felesége iránti szeretetét.
- Törekszik arra, hogy ha nem is érti a feleségét, mégis elfogadja.
- Törekszik arra, hogy fáradtsága ellenére gyermekeit is végighallgassa.
- Odaadja a közeli rokonokkal való feszültségeket, hogy újra béke legyen a szívében.
- Odaad egy nehéz beszélgetést, amit ismét le kell folytatnia, hogy azt megbéklés követhesse.
- Odaadja az aktuális fizikai fájdalmat.
- Felajánlja a beteg gyermek vagy házastárs ápolását, az éjszakai felkeléseket.

A hétköznapok hűséges kötelesegteljesítésével együtt törekvéseinket, igyekezetünket, áldozatainkat is odaajándékozunk a Szűzanyának az ő kegyelmi tőkéjébe, hogy segítsük azt gyarapítani.

A Szűzanya pedig azt mondja Jézusnak, hogy „*nincs boruk*”, s kéri ezzel a kegyelem csodáját ott, ahol ez éppen szükséges. Ő gazdálkodik a kegyelmi tőkével, jól látja, kinek mire van éppen szüksége. Lehet, hogy a

- házastársamnak,
- valamelyik gyermekünknek,
- a szomszédunknak,
- a plébánosunknak,
- a püspökünknek van rá szüksége.

Ezeket a törekvéseket, áldozatokat felajánljuk a Szűzanyának, így mi is remélhetjük a csodát, remélhetjük, hogy mindezt Jézus kegyelemmé változtatja, mely erősíti szeretetünket, gazdagítja házasságunkat.

A Szűzanya megtanít bennünket élni a házasság szentségével.

A karácsonyi ünnep után is szívesen ajándékozunk abból, amink van. Ha nehézségekben bővelkedünk, akkor abból ajándékozunk a kegyelmi tőkébe.

A nehézség továbbra is nehéz, de már értelmet kapott. Rábíztuk a Szűzanyára, aki gondoskodik arról, hogy a víz nemes borrá változzék.

...Mária előbb vette észre, hogy a család (valamiben) hiányt szenved, mint ők maguk.

Az esküvői szertartáson megcsókoltuk a feszületet. Ezzel azt is ki akartuk fejezni, hogy igyekszünk megtanulni, hogyan kell Krisztust, a keresztet, a mi keresztünket megcsókolnunk, átölelnünk.

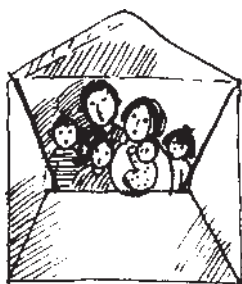
Életszentségünk útja az, hogy részt veszünk Krisztus születésében, de haláltusájában is, azért, hogy részt vehessünk feltámadásában is. „Már nem én élek, hanem Krisztus él bennem” (Gal. 2,20)

Maga az Úr vezérel szüntelen, s még a kietlen helyeken is felüdít. Erővel tölti el tagjaidat, olyan leszel, mint az öntözött kert, és mint a vízforrás, amelynek vize nem apad el soha.

Iz. 58,11

„Nézz utána, hogy minden napból, a legközönségebb, sivár hétköznapból is ünnepet csinálj, ha pillanatokra is! Egy jóindulatú szóval. Méltányos cselekedettel. Udvarias mozdulattal. Nem kell sok az emberi ünnephez. Minden napba belecsempészhetsz valamilyen varázsos elemet, megajándékozhatod magad egy könyv igazságának negyedórás élményével, valamilyen homályos fogalom megismerésének kielégülésével, környezeted vigasztalásával vagy felderítésével. Az élet gazdagabb lesz, ünnepibb és emberibb, ha megtöltöd a hétköznapok néhány percét a rendkívülivel, az emberivel, a jóindulatúval és az udvariassal; tehát az ünneppel.”

Márai Sándor: *Füves könyv*

Vizet töltünk a korsóba

Egy szilveszteri hálaadás alkalmával végiggondoltuk férjemmel, mi mindenért lehetünk hálásak a Jóistennek. Négy gyermek boldog szüleiként, a vágyott vidéki házba költözve, egy öreg családi méretű Ford tulajdonosaként úgy éreztük, hogy mindenünk megvan, amire szükségünk lehet.

Felmerült bennünk a kérdés: jó-jó, de hol a mi keresztünk?

Kisebb-nagyobb véleménykülönbségek a nagymamákkal, esetenként gyermekbetegségek, az átmeneti munkanélküliség, a szűkre szabott családi kassza, és mindezek zúgolódás nélküli elviselése nem tűnt kellő mértékű viszonzásnak a sok kegyelemért. Kértük, hogy mutassa meg nekünk Atyánk, mit adhatunk cserébe.

Biankó csekket töltöttünk ki: elfogadjuk, bármit mér ránk szerető kezével a mi Istenünk.

Alig néhány hét múlva, mondhatni postafordultával kaptuk a választ: előrehaladott, áttétes hasnyálmirigyrák!

Természetesen bíztunk a csodában, Kentenich atya és Batthyány-Strattmann László közbenjárását kérve imádkoztuk a kilencedeket. Gondosan gyűjtögettük a leleteket, vizsgálatok papírjait, hisz a közbenjárónk szentté avatásához szükség lesz egy gyógyult beteg kórdokumentációjára! Esténként a családi asztal körül ülve, a gyerekekkel együtt imádkoztuk az esedékes imákat.

Különösen megérintett az a könyörgés: Add, hogy szeretteink elvesztésében is mindig a Te bölcs rendelkezésedet lássuk, és Benned vigasztalódjunk.

Ettől kezdve tudatosan ajánlottuk fel az aktuális és a várható nehézségeket a kegyelmi tőkébe.

Megfogalmaztuk azt is, hogyha el tudtuk fogadni a sok-sok jót, örömet, ajándékot, akkor el kell fogadnunk a bajokat is. Úgy éreztem, semmiképp sem szabad csüggedni, igyekeztünk minél teljesebb életet élni a kórházi tartózkodások között, a kemoterápia alatt is. Elutaztunk a távoli rokonokhoz a tanév folyamán, hogy még együtt lehessünk velük. Férjem még befejezte a szakdolgozatát a hittanárképzőn, hogy semmit se hagyjon félbe. Schönstattos barátaink lelki és anyagi segítsége tette lehetővé, hogy minden szükséges meglegyen számunkra.

A betegség negyedik hónapjában az egyre aggasztóbb tünetek mellett, számoltuk a napokat és a heteket, hogy még a következő hónapban eljussunk Óbudavárra. Közben újabb műtét, mely a vártnál kisebb mértékű volt mennyei pártfogóink jóvoltából, és eljött a várva várt utazás napja.

B. ekkor már csak tápszert, és két-három adagra elosztott bébiételt tudott enni, de a házunktól Óbudavárra vezető százhusz kilométeres utat egyedül vezette végig!

Ismét a kegyelem megnyilvánulása, hogy csonttá fogyva, legyengülve erre képes volt, és sem gyermekeinkben, sem bennem nem merült fel, hogy bármi bajunk eshet mellette, hisz minket a tenyerén hord Istenünk!

Az első atya-szeminárium hetén vettünk részt, ahol B. és Tilmann atya megbeszélték a legfontosabb tenni- és kérnivalókat, néhány előadáson bent is tudott lenni. A tábortűznél néger családnak festve-öltözve egy dalt adtunk elő, ez az utolsó mosolyok egyikét csalta arcára.

A családnapok végén barátainkhoz utaztunk pár napra, onnan pedig haza, a sz-i kórházba. A bő kétórás út végén már nem tudott kiszállni az autóból, végül mentővel hoztuk haza otthonunkba.

Az utolsó négy napunk kitörölhetetlen emlék. Mintha egy burokban éltünk volna: békesség, megnyugvás, szeretet, összetartozás, egység, teljesség érzése töltött el mindnyájunkat. Bár beszélni már nem tudott, reagált a beszédünkre, a nagycsalád és a barátok összegyűltek elbúcsúzni, majd augusztus 9-én, este 11 órakor, öthavi betegség után hazatért Teremtőjéhez.

Áldozatát felajánlotta a Schönstatt-családokért és értünk, családjáért.

Közbenjárását azóta is érezzük, és hálásak vagyunk, hogy ő lehetett gyermekeim apja és az én társam.

Nehézségeinket a Szűzanya kezébe helyezzük

Családakadémia egyik hétvégéjére készültünk, de nem voltak gyerekvigyázóink. Szűzanya, mit tegyünk? Már csak egy hét van hátra a találkozásig, honnan kerítünk a nyolc család gyerekei számára gyerekfoglalkoztatót? Imahadjáratba kezdünk a szervezőkkel.

Már csak öt nap van hátra. Még erősebben, még többet imádkozunk. Szűzanya, ez a te évfolyamod, kell, hogy segíts!

Még van három nap. Ismeretségi körünkbe tartozó minden lehetséges embert megkérdeztünk már, de senki nem ért rá. Telefonáljunk a résztvevőknek, hogy ne hozzák a gyermekeiket? De mégse, ezt nem lehet, ezt a Szűzanya nem akarná. Ez nem házaspáros mozgalom, ez családmozgalom.

Két nap múlva családakadémiai hétvége. Ima, ima, ima. Bízunk a lehetetlenben. Áldozatainkat és

imáinkat a korszóba téve bízunk a Szűzanyába. És ekkor két diák, és egy család elvállalta apró csibészeink hétvégi szórakoztatását.

Hálatelt szívvel indultunk a hétvégére.

Nagyszerű volt! A férj focizott a fiúkkal, fia a kisebb fiúk körül segített. A felesége is jött volna, de a Jóisten mást kért tőle. Kislányuk megbetegedett, így otthon maradt. Ez az áldozat is a kegyelmi tőkébe került.

A Szűzanya mindig segít! Átölel karjaival, nem hagy magunkra. Számít ránk is, kellenek Neki kicsi áldozataink. De a lehetetlennek tűnő helyzeteket is megoldja.

„Az a melegség, amellyel Mária az égből körülvesz minket, határtalanul nagyobb, mint ami itt a földön lehetne.

Miért ne helyezhetnénk nehézségeinket – legyenek bár testi vagy lelki természetűek – csendesen mély hittel az Ő kezébe, az Ő szívébe!” (Kentenich József)

A Jóistennek énekelünk

Életem során sokszor átéltem már, hogy vizet töltöttem abba a bizonyos korszóba. De milyet? Sokszor állott, sőt poshadt is volt, néha talán forrásvíz is sikeredett. Volt, hogy azt is megtapasztaltam, amikor borrá vált.

Most az egyik legfrissebb élményemet mesélem el.

Körülbelül húsz év otthonlét után a második tanévet töltöttem tanítással. Az énektanítás és napközi mellett az iskolai kórus vezetése is az én feladatomban. Talán ez a terület az, amivel a legnehezebben birkózom meg. A tavalyi szerepléseket sikerült átvészelnem, s idén sem készültem több fellépési „lehetőségre”, mint az elmúlt tanévben. Az

őszi szünetben jött a telefon, hogy a Szent Cecília tiszteletére rendezett hangversenyen a Székesegyházban énekelhetünk.

Az első gondolatomban az volt, hogy nem vállalom el a szereplést. Rövid az idő a felkészülésre, gőzöm nincs, hogy mint énekeljünk, és így tovább. Aztán úgy döntöttem, hogy elvállalom a fellépést. Arra gondoltam, hogy igyekszem mindent megtenni, ami tőlem telik, ebben a gyerekek részéről sem lesz hiba, és egyébként is a Jóistennek énekelünk, lesz, ami lesz.

Kiválasztottam a két kis darabot. A próbákon gyakoroltunk. Kedves tanártársaim szívesen vállalták a hangszeres kíséretet. Bizony nagyon izgultam, hogy mi lesz. Úgy éreztem, hogy mi önmagunkban nem vagyunk alkalmasak arra, hogy szerepeljünk azon a koncerten. Ugyanakkor bizakodtam is, hogy áldás lesz a munkánkon.

Elérkezett a nagy nap. Nagy öröm volt az ünneplőbe öltözött, fegyelmezetten viselkedő kis csapatot látni. (A kóruspróbákon nem éppen a fegyelmezettségükkel tűnnek fel a gyerekek.) Csillogott a szemük és bátran énekeltek. Büszke voltam rájuk. A koncert után több ismerősöm mondta, hogy szépen szólt az ének, és milyen jó volt rájuk nézni. Másnap az iskolai Szent Cecília hangversenyen is előadtuk rövid műsorunkat, ahol ugyanolyan jól sikerült minden, mint előző délután.

Tudom, hogy nem csak az én érdemem, hogy ilyen jól sikerült a szereplés. A vízzel történt valami, amit a korszóba töltöttem. (Közeleg az Adventi hangverseny...)

Ritus

Joó család élete nagy példa számomra. Példája annak, hogy hogyan lehet a nehézségeket a Jóistennel hordozni. Kemény keresztet kaptak. A télen, mikor negyedik gyermeküket nagy örömmel várták, kiderült, hogy valami nincs rendben a Kicsivel. Hálás vagyok, amiért bepillantást nyerhettem abba, ahogyan kimondták az Ő emberi igenjüket, vizet töltöttek a korszóba. Életük példája sok erőt adott nekem, ezért kértem meg Őket, hogy most a lap hasábjain osszák meg Veletek Ritus történetét.

2002-ben házasodtunk össze, immáron négy kisgyermekünk van. A schönstatti családmozgalmal 2005-ben találkoztunk. Azóta háromszor voltunk Óbudaváron, és idén végeztünk a Családakadémiai 8. évfolyamán.

2010 januárjában nagy várakozással mentem a 18. heti ultrahangra. Eddig még soha semmi baj nem volt a gyerekekkel, ennek ellenére mindig volt bennem egy kis szorongás, nehogy beteg legyen a babánk. Az ultrahangos hölgy hosszú csend után halkán csak annyit mondott: „Itt látok valamit.” Behívta a kollegáit a vizsgálóba, és – mint ha ott sem lettem volna – bájosan elbeszélgettek arról, hogy milyen kevés agyállományt látnak a kicsi lány buksijában. Nagy agykamratágulatok, óriási ciszta a kisagy helyén, alig pár milliméter agyszövet...

Elküldtek egy másik kórházba újabb ultrahangra. Egy héttel későbbre kaptam időpontot, ide már Attilával együtt mentünk. A „kedves” doktor bácsi, miután megvizsgált és felállította ugyanazt a diagnózist, a terhesség azonnali megszakítását tanácsolta. „A baba nagyon súlyosan mozgássérült és értelmi fogyatékos lesz, ha egyáltalán megéri megszületésének idő-

pontját” – mondta. Miután közöltük vele, hogy a babát, akármilyen beteg lesz is, megtartjuk, „nem minősítette a döntésünket”.

Nagyon vártuk a negyedik gyermekünket is. Ugyanígy, mint a többit. Amikor Enikő a 18. heti ultrahang után hazajött, teljesen össze volt törve. Elmondta, hogyan beszéltek vele és mit mondtak neki. Ezek után nem akartam olyan vizsgálatot, ahova egyedül megy. Igyekeztem mindig vele menni és támaszt nyújtani. A másik kórházban, ahol a doktor úr szeretett volna – a diagnózis után – a másik szobába átküldeni, hogy megbeszéljük a részleteket a terhesség-megszakításáról, többnyire én beszéltem. Megkértem, hogy a gyermekünkről ne beszéljen így, csak a saját dolgával foglalkozzon, a többit majd mi eldöntjük. Majd aláírtam minden „megértettük, vállaljuk, saját felelősségünk...” papírt, és kimenekültünk. Emlékszem, hogy nem tudtam elindulni az autóval. A döbbenet, a kilátástalanság volt az első érzés. A remény nagyon távoli, megfoghatatlan dolognak tűnt. Csak a hitünk maradt, amit akkor nagyon ingatagnak éreztem...

A hír teljesen letaglózott mindkettőnket. Beültünk a kocsiba, és nem tudtuk merre tovább, kihez induljunk, kihez forduljunk. Azt biztosan tudtuk, hogy a kicsi babánkat nem fogjuk megöletni, most már csak az volt a kérdés, hogy hol találjuk meg azt az orvost, aki támogat bennünket ebben a döntésünkben.

Egy hét múlva még elmentem egy magánrendelőbe ultrahangvizsgálatra, hogy nézze meg még egyszer a kicsit. A szonográfus szintén nem jósolt sok jót, a látás és hallás lehetőségét is kizárta a babánál. Vegetatív lény lesz, legjobb, ha elvetetjük – mondta.

Teljesen átértékelődött bennem minden. Eddig természetes volt, hogy a gyermekeink egészségesek, gyönyörűek, értelmesek, okosak, most kezdtem csak látni, hogy mennyire nagy ajándék az egészség. Úgy kezdtem nézni a gyermekeimre, hogy bizony nagyon meg kell becsülnöm őket.

Nagyon sok ellenállásba ütköztünk, mikor a baba kihordása mellett döntöttünk. Akkortájt kezdett csak látszani a hasam, akkor kezdte mindenki a környezetemben észrevenni, hogy jön a negyedik babánk. Nagyon nehéz volt beszélni róla, hogy ő nem lesz egészséges, nem is biztos hogy életben marad. Sajnos találkoztam olyan véleménnyel is, hogy „Nem is olyan nagy dolog egy abortusz. Már nekem is volt.” Ezt mondta egy vállrándítással egy anyuka, aki a két éves kislányával járt hozzám zenebölcsis foglalkozásra.

Abban az időszakban nagyon sötéten láttuk a jövőnket, nagyon nehéz volt elhinni, hogy a Jóisten nem hagyott el minket, hanem a tenyerén hordoz. Már kezdett nagyon elegendő lenni a sok negatív véleményből, hogy miért nem öljük meg a babánkat. Egy keresztény közösségbe tartozó hölgy mondata után, miszerint „Megvan a véleményem az egyházzal, ha egy ilyen súlyosan beteg magzat esetében sem támogatja az abortuszt”, végleg elszakadt nálam a húr. Hazamentem, és csak annyit mondtam Attilának: hétvégén el kell mennünk Medjugorjéba. Jó – jött a válasz.

Megszerveztünk a három porontyunk hétvégi tartózkodását, és péntek éjszaka elindultunk. Hideg volt (február lévén), zuhogott az eső. Reggel mikor kiértünk, nem találtunk szerény szállást, csak egy drága szálloda volt nyitva. Ömlött az eső, fújt a szél. Rendkívül „jó kedvem volt”.

Aztán elindultunk felfelé a Jelenések hegyén. Az eső az arcunkba csapott, fáztam, és nagyon borúsán láttam mindent. Lassan, csúszkálva a köveken felértünk a csúcsra. Megálltunk Szűzanya szobra előtt. Akkor egy kisebb csoda történt. Megszólaltak a harangok (pont délre értünk fel), és elállt az eső és a szél, a nap is kicsit kikukucskált a morcos felhők mögül. Megdöbbenve álltunk. Én itt morcogok, dühöngök, amikor a Szűzanya ekkora szeretettel van irántunk. Szinte varázsütésre eltűnt a rosszkedvünk. Ezt a pillanatot tekintem úgy, hogy teljesen le tudtuk tenni a Jóisten tenyerébe a gondunkat. Biztosra vettem, hogy a Jóisten csodát fog tenni ezzel a kicsi élettel. Innen már csodálatos élmény volt az a pár óra, amit kint töltöttünk. Voltunk misén, szentségimádáson, rózsafüzér imádságon. Másnap a visszaúttal előtt még egyszer felmentünk a Jelenések hegyére, és lelkileg megnyugodva indultunk haza. Az időjárás is hűen tükrözte lelkiállapotunkat, míg kifelé végig ömlött az eső, hazafelé gyönyörű napsütésben, szinte tavaszi időben jöttünk.

Sok küszködés, sok idegeskedés után nem bírtuk tovább. Az „átlag” emberek nem értettek meg minket. Akik erősíteni tudtak, azoknak a hangját elnyomta a „világ” hangja. Teljesen elfogyott az erőnk. Ekkor jutott eszünkbe Medjugorje. Amikor legutóbb meglátogattuk ott Máriát, akkor is megerősödtünk egy kicsit. De akkor nem volt semmi „komoly” problémánk. Bezzeg most! Ki segíthetne más mint égi édesanyánk?! „Mini zárándoklatunkon” nagyon sok minden történt velünk, változott meg bennünk. Egy kedves ismerősünk megjegyezte, hogy mintha kicseréltek volna minket, és valóban lehetett a szavaiban valami... :)

Innen már kicsit könnyebb volt a baba hordozása. A Rita nevet adtuk neki, mert Szent Rita a reménytelen helyzetek szószólója. Buzgón imádkoztunk hozzá minden este a gyerekekkel is.

Szerencsére találtunk olyan orvost, aki elvállalt minket, és egyetértett a döntésünkkel. 32-33. hétre tervezték a császármetszést, orvosi konzílium szerint addig maradhatott bent Ritus. (Rendesen nem születhetett volna meg, mert olyan puha volt a feje.)

Mindig vártunk a csodára.

(folytatjuk)

Frissítő

(Az újság témája a fiatalok szemével)

Egy éjszaka

Hirtelen megébredek az éjszaka kellős közepén. „Már megint fáj a lábam! Csak tudnám, mitől? Az orvosok sem tudnak rá mit mondani. Pedig jó lenne, ha nem kellene havonta kétszer-háromszor arra ébrednem, hogy nagyon-nagyon fáj vagy a kezem, vagy a lábam. Persze ilyenkor forgolódás következik, és addig nem tudok elaludni, amíg el nem múlik. Úgy érzem, megint gyűrött leszek holnap! Pedig holnap még témazárót is írunk matekból. Igazán jó lenne, ha friss lehetnék! Persze mindenki alszik, csak én nem. Úgy utálok az ilyen éjszakai órákat! Ha legalább értelme lenne! Jaj, Szűzanyám, mit kívánsz tőlem? Miért jó ez az egész?”

Nagy gondolataim kellős közepén egyszerre csak zajt hallok. Legkisebb húgom kezdett el sírni. „Na, anyáék sem alszanak már! De náluk csak egy etetés és kész, lehet továbbaludniuk.”

Egy ideig hallgatom a csöndet, próbálom elfelejteni sajgó lábamat, és igyekszem az alvásra koncentrálni. Már majdnem sikerülne is, amikor újra bőgést hallok a másik szobából. Várom, hogy elhallgasson a sírás, és újra megpróbálkozhatok az elalvással. Azonban a gyereksírás hol erősebb, hol halkabb, de nem csillapul. „Anya biztos altatni próbálja” – gondolom magamban egy-egy halkabb szakasznál. Azonban eddig nem sok sikere van ténykedésének. Most már egyenletesen hangos a sírás. „Ha így folytatja, akkor mindenki felébred, és az egész család nyűgös lesz napközben. És főleg szegény anya lesz fáradt! Apa is fél hatkor kel minden reggel! Vajon minden éjszaka ez a műsor? Akkor is, amikor én nem is ébredek fel a sírásra? Nekik is jól esne az alvás! Tudnék valahogyan segíteni?... Hoppá, megvan! Kedves Szűzanya! Felajánlom Neked a láb fájásomat, azért, hogy csönd legyen a másik szobában, és anyáék is alhassanak egy jót reggelig! Most csak az az igazán fontos, hogy Kata elhallgasson! Ugye megteszed nekem, és elég ez a láb fájás hozzá? Elmondok egy imát is, akkor talán hatásosabb!”

Most segíts meg Mária, ó irgalmas Szűzanya... hol már ember nem segíthet... most segíts meg Mária, ó irgalmas Szűzanya! Amen.

Fütlelek. Csönd van. Még egy kicsit izgulok, nem sír-e föl újra, de nem! Anyáék már alhatnak. Az sem baj, ha én nem tudok! De már egyre inkább félálomban vagyok... és... és... nem fáj már a lábam sem!!! Köszönöm Szűzanya!

Virtuális korszó

Létezik az – erkölcsi szempontból nehezen megítélhető – interneten egy *Twitter* nevű program. Olyan, mintha nyilvános SMS-t küldenénk, amit sokan elolvashatnak. Szólhat ez az aznapi reggelinkről, vagy legutóbbi szép élményünkről. Ki miről szokott „esemesezni”. A program önmagában egy újabb póráz lehet, ha túl sokat, és rosszul használjuk.

Ezt az internetes programot használja a **virtuális korszó**. Ők adták a remek felületet és ötletet, mi pedig egy kicsi részét megkereszteltük. Így azok, akik sokat ülnek gép előtt, és néha bosszankodnak, néha örülnek, néha nehéz vagy valami fáj nekik, vagy magányosak, vagy szép élményben volt részük, mindezt Schönstatti módon felajánlhatják. Leírhatják az SMS méretű gondolatot, ezzel felajánlják azt a Szűzanyának, és bátoríthatnak másokat, vagy kérhetnek segítséget nehézségeikben.

Az így létrejött **virtuális korszóba** már sok-sok (kb. 400) öröm, fájdalom, nehézség, áldozat került október harmadika óta. Az a szép benne, hogy nem tudjuk, melyik „cetlit ki dobta bele”, hiszen valamennyien ugyanazt az azonosítót használjuk. Együtt örülhetünk azzal, akinek valami öröme van, imádkozhatunk a nehéz helyzetben lévőkért. Hordozzuk egymást ismeretlen ismerősként.

A program használatáról azt kell tudni, hogy az oda beírt gondolatokat csak azok olvashatják, akik ismerik a belépési azonosítót és jelszót. Ezért kérnénk is mindenkit, hogy a belépéshez szükséges adatokat levelezőlistákon ne terjessze, nehogy a tartalom mássá váljon, mint ami a kezdeményezés célja volt!

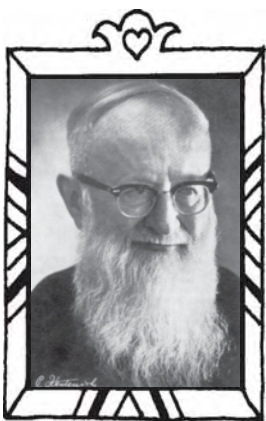
A belépéshez szükséges adatok után nálam, a thertom@gmail.com e-mail címen érdeklődhettek. www.twitter.com

(A kényelmesebb hozzáfértők számára: a böngészőkben lehetőség van különböző kiterjesztésekkel megoldani, hogy a twitter honlapjára való belépés nélkül, egy felugró ablakban láthassák az új üzeneteket, és azon keresztül írni is lehessen.)

Ther Tamás

„Nem a rendkívüli eseményekben, az ünnepi pillanatokban, hanem a mindennapi életben mutatkozik meg az emberi nagyság.”

(Kentenich József)

Győzelmes bizalom¹

Ha nagyobb lakásra van szüksége a családnak; ha úgy érezzük, hogy nem bírunk már több terhet elviselni; ha a romló közbiztonság veszélyezteti életünket, javainkat; ha a munkahelyünk veszélybe kerül a leépítések miatt, kibe-mibe kapaszkodunk, miben reménykedünk? Hiszek-e abban, hogy Isten tud minderről, és nem kell félnünk, mert a gondunkat viseli? Erről beszél Kentenich atya:

Milyen az én bizalmam? Elmondhatom-e róla, hogy szent bizalom, hogy magával az Istennel állok bizalmi viszonyban? Ha becsületesek vagyunk, akkor el kell ismernünk, hogy a bizalmunk legtöbbször természetes forrásokra támaszkodik. Istenben is bízunk ugyan, de bízunk-e valóban, radikálisan az Ő mindenhatóságában, irgalmában és hűségében? Valóban az jellemzi-e személyes életünket, hogy „*segítünk az Úr nevében van?*”? Nemde többnyire a saját képességeinktől és más, gazdasági, politikai vagy egyéb hatalomtól várunk segítséget?

Pedig akkor így figyelmen kívül hagyjuk Isten képességeit:

Akkor nem ismerjük fel (nem élünk annak tudatában), hogy milyen jó az Isten. Ő nekünk ajándékozta Fiát, és Vele együtt, nemde minden egyebet is nekünk ajándékozott?

Akkor nem ismerjük fel (nem élünk annak tudatában), hogy milyen hatalmas az Isten. Mert ha úgy tűnik is, hogy minden természetes eszköz csődöt mond, Ő egy pillanat alatt mindent meg tud oldani.

És akkor nem ismerjük Isten hűségét sem.

Nyilvánvaló, hogy ha az egyik szélsőséget legyőzzük, le kell győznünk a másikat is: vagyis nem akarhatjuk Isten terveit gyökeresen kinyomozni és meghatározni.

¹ P. J. Kentenich (1933): Marianisch-priesterlich Lebensweisheit. Priester-Exerzitien; Dritter Tag, 1. Vortrag; Nr.: 1933\08mplw09

Nem tudjuk felderíteni mennyi minden marad titok! Mária nem értette a szavakat, de megőrizte szívében őket. A bizalom nem a saját világos belátásunkon nyugszik, hanem az isteni hatalom, irgalom és hűség iránti odaadáson. Nem akarhatjuk Isten útjait meghatározni, a bizalom nem ez! (...)

Mária bizalmának tanújelei:

- A próbatételben: Szent József el akarta őt hagyni. A Szűzanya feltétel nélkül Istenre bízta magát: „*Tőled ered ez az egész, Neked kell gondoskodnod József beavatásáról.*”
- Imádságban: a kánai menyegző. Látszólagos elutasítás. Mire ő: „*Tegyétek, amit mond!*” Győzelmes (közbenjáró), mert a bizalma győz!
- Szenvedésben: a Golgotán úgy tűnik, hogy minden összeomlik, de ő kitart a bizalomban. (...)

A bizalom hatásai:

- Imánk rendkívüli gyümölcsözősége.
- Ennek mélyebb oka: a szent bizalom, mely az (Isten)gyermekség- és (Krisztus)tagság-öntudatára támaszkodik. Ha szent vágyakozásból kiindulva imádkozom, akkor Krisztus imádkozik bennem. Ezért mondja: „*Mindent, amit a nevemben kértek, megkaptok.*” Gondoljunk a kánaáni asszony példájára a Szentírásban. Istennek van egy „gyengéje”, melyen soha sem lesz úrrá: nem tud bezárkózni az önként elismert nyomorúság előtt. Itt van ismét a vágyakozás nagy törvénye. A Szentírás összes példabeszédében és hasonlatában azt látjuk, hogy Isten a feltétlen bizalomra újra és újra megnyílik. Így van ez az én esetemben is: megkapom, amit kérek, vagy valami jobbat, ha enyém ez a szent bizalom. (...)

„Egész Földünk a háziszentélyben”

Egy novembervégi hétvégén verbita atyákat vártunk otthonunkba. Király Józsi atya kérdésére boldogan mondtunk igent, bár tudtuk, hogy nehéz hét áll előttünk. Elérkezett a nap, amikor megérkeztek vendégeink: Seba kispap Ghánából, és Elmer a Fülöp-szigetekről. Azon a napon Kentenich atya ezt üzent nekünk atyatelefonján: „Csak az élő hit győzi le a világot.” Vártuk, hogy mit akar ezzel üzeni nekünk a Jóisten.

Első este úgy éreztem magam, mint a bibliai Márta, aki mindennel foglalkozott, csak a legfontosabbal nem. Másnap bocsánatot kértem vendégeinktől, mert beláttam, hogy nem a patyolattiszta lakás a cél, hanem a szeretetteljes egymás felé fordulás. Az esti szentmisék prédikációi és az előadások (a különböző országok kereszténységéről) közelebb hozták hozzánk Földünk népeit. Érdekes volt arról hallani, hogyan élnek, éreznek, hisznek egy másik földrészén az emberek.

Otthon esténként megélnékül az élet. A közös vacsora után Seba és Elmer sokat meséltek országukról, családjukról, hivatásukról. Nagy örömkre felnőtt gyerekeink is bekapcsolódtak a beszélgetésekbe. Diákat néztünk az afrikai oktatásról, tanúságtételeket hallottunk érdekes, közvetlen, egyszerű módon.

Felszabadultan nagyokat nevtünk, „isteni oldottság” költözött otthonunkba.

A második este talán azért volt olyan emlékezetes, mert a ghánai Sebának 35. születésnapját ünnepelhettük. Azon a napon reggel tudtuk ezt meg Elmertől, aki titokban elárulta nekünk. Családi összefogással készült egy szép nagy torta. Bár az ellentábor is igyekezett akadályokat gördíteni elénk, (elromlott a sütőnk, a mosogatógépünk), mégis minden elkészült. Hála a Szűzanyának!

Csak a lényeges dolgokkal foglalkoztunk azokban a napokban. Ez nagy kegyelem volt! Este, amikor összegyűlt a család, egy gyertyát gyújtottunk meg a tortán. Az Ároni áldást énekelve köszöntöttük a születésnapost, aki a meg-

hatottságtól könnyeivel küszködve elmondta nekünk, hogy ez élete első születésnapi tortája, és életében most fűjt el először gyertyát. Szép volt, hogy ez a megajándékozás nálunk történhetett a jó Isten kegyelméből, és hogy ennek az örömmek a gyerekekkel együtt részesei lehettünk. A háziszentélyünk kisugárzása volt, hogy a Szűzanya nagy ajándékaként csodálatos egységet élhettünk át. Úgy éreztük, hogy egész Földünk jelen van a szeretetben és nagy szeretetet érzünk lakói iránt. Most már értjük, mit akart nekünk a jó Isten Kentenich atya által mondani ezekkel a szavakkal: „Csak az élő hit győzheti le a világot!”

„Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van.”

(1Sámuel 16,7)

Otthonra találni – haza találni – magunkra találni

Tizennyolc éve élek boldog házasságban. Van két kamasz gyermekünk, akik szerencsére az átlagnál sokkal kevesebb problémát okozva élik meg – eddig – a kamaszkort. Van házunk, autónk. Ezeket a dolgokat előljáróban azért írtam le, hogy érzékeltessem van otthonunk, ahol igazából nagyobb baj sohasem volt. Persze a mindennapok konfliktusai nálunk is rendszeresen megjelentek a gyereknevelésben, az anyagiak terén és máshol is.

Pár évvel ezelőttig éltük a konzumtársadalom tagjainak mindennapjait. Voltak jobb időszakaink, voltak kevésbé jók. A stressz, a mindennapi rohanás, a minél több elérése szintén jelen volt az életünkben. Ha valami nem sikerült jól, és lelkileg kicsit megrogytunk, gyógyírként mindig meg volt a lehetőség, hogy vásároljunk valami újat, ami ideig-óráig enyhíti a „fájdalmakat”. Hajlamosak voltunk mi is arra, hogy a hiányérzetet javaink gyarapításával pótoljuk. Nem is hiányzott semmi sem az otthonunkból, és a légkör is normális volt.

Aztán két éve találkoztunk olyan emberekkel, akik elhívtak néhány előadásra, melyek rádöbentettek, hogy „mi a valódi különbség a férfi és a nő között”, mit rontottam el a gyermekeink nevelésében. A nagyszerű az volt ezekben az előadásokban, hogy mindig az volt a tanulsága, hogy bármit elrontottál, az orvosolható, megváltoztatható, enyhíthető. Mindegyik – tudományosan is alátámasztott – előadásban megjelent a hit, a vallás, a szeretet fontossága. Világi témák kerültek szóba a hit erejével megtámogatva. Néhány előadás után megtanultam másként látni családtagjaimat. Magamat tudatosan figyelve próbálok a mai napig változni, változtatni.

Az előadásokat előttünk korábban is látogatók jól ismerték egymást, közösséget alkotva hívtak újra és újra minket. Aztán a következő „trauma” akkor ért minket, amikor ennek a közösségnek egy illusztris tagja megkérdezte, hogy nem lenne-e

kedvünk egy kórusban énekelni, amelynek néhány tagját már ismertük. Hát, össze-néztünk a férjemmel csodálkozva, mi nem csak vallási nevelést nem kaptunk, de semmiféle zenei képzettségünk sem volt. Én általános iskolában voltam ugyan kórustag, de onnan is csak a „Paff a bűvös sárkány” maradt meg emlékeimben. Szóval elhangzott a kérdés, jót mosolyogtunk és elkönyveltük a férjemmel, hogy biztos vics ez az egész.

Aztán jött a következő előadás, újra elhangzott a kérdés, és újra, és újra. Kettőnk között én vagyok a bátrabb és elhatároztam, hogy lesz, ami lesz, én elmegyek egy kóruspróbára. Elmentem, megrémültem, el akartam szaladni. A kórus énektanárokból, karnagyokból, zeneileg magasan képzett személyekből állt. Szóval el akartam szaladni. Mit keresek én itt?! Van önkritikám, nem röhögtetem ki magam! És akkor valami olyan történt, amit addig soha nem tapasztaltam: a kórus egy emberként állt mellettem és biztatott. Minden tagja elmondta, hogy higgyem el ő is így kezdte, csak csinálni kell, menni fog! A kórusvezető kijelentette, hogy neki nem hangokra van szüksége, hanem emberekre. Ennyi támogatást, szeretetet, feltétel nélküli elfogadást soha nem tapasztaltam. Aztán ezeket hallva férjem is lassan, lassan tagja lett a kórusnak, bár neki sokkal nehezebb volt, mint nekem.

A közösségtől még egy nagy ajándékot kaptunk: megmutatták nekünk Istent. Mivel egyházi kórusról van szó, rendszeresen énekeltek, énekelnek szentmisén, így férjemmel rendszeres templomba járók lettünk és azt mondhatom, hogy a lehető legjobb értelemben. Még nagyon sok tanulnivalónk van, de a már megtanultakat próbáljuk alkalmazni, továbbadni. Otthonra találtunk egy olyan közösségben, ahol jelen van Isten, a Szeretet az Elfogadás és ezáltal a fizikailag felépített otthonunkban is melegebb és fényesebb lett a kandalló fénye, és igyekszünk tudatosan megélni a közösségben tapasztaltakat. Már nincs szükségünk tárgyakra lelki egyensúlyunk megteremtéséhez. A különböző áruházak katalógusait csak azért nézzük át, hogy lássuk, erre sincs szükségünk, ezt is meg bírom állni, hogy ne vegyem meg.

Idézetek XVI. Benedek pápától

Bizony az ember – miként az Úr mondja nekünk –
forrássá válhat, amelyből élő víz folyói fakadnak.

(Deus caritas est)

Mária, a szűz, az anya megmutatja, mi a szeretet,
honnan ered és honnan nyeri a mindig megújuló erőt.

(Deus caritas est)

...a szeretet válik egy-egy emberi élet értéke vagy
értéktelensége fölötti végső ítélet mércéjévé.

(Deus caritas est)

„Így növekedjétek, mint egy fa! Lassan és egyenletesen!”

kápolnánk szentelési évfordulóját ünnepeltük Óbudaváron, ahol Gertrud-Maria nővér hívta fel figyelmünket egy számunkra ismeretlen soproni házaspárra, mondván, érdemes lenne megismerkednünk velük. Néhány órával később mutatott egy házaspárt: Ők azok, beszélgessenek! És ezzel elment. Így ismertük meg Kaposi Lászlót és Andreát. Azóta már nagyon sokat beszélgettünk, és finom lelkű, mély érzésű házaspárt ismertünk meg bennük.

Kedves Andi és Laci! Szóljatok néhány szót a családotokról!

Tizennyolc éves házасok vagyunk, három gyermekünk van (Dávid 17, Barna 14, Aletta 8 éves). Andi pénzügyi munkatárs, én történelmet és latint tanítok a Berzsenyi Dániel Evangélikus Líceumban.

Hogyan kerültetek kapcsolatba Schönstattal?

Mindig is próbáltunk tudatos keresztény családként élni. Mindketten elvégeztük a hittudományi főiskolát Győrben. Egy idő után azt érzékeljük, hogy a templomunkból hiányoznak a fiatal családok, de ennek ellenére nem kerestünk közösséget magunknak. Egy alkalommal Bíró püspök atya előadást tartott Sopronban. Erre az elő-

adásra meghívott minket Varga Kata és Jóska. Mint kiderült, nem véletlenül. Az előadás végén Jóska intett, és magához hívott négy fiatal házaspárt (Kalicz, Kiss, Papp, Kaposi). Megalakult a nulladik csoport Németh Nóri és Zoli vezetésével. Utólag lett világos, hogy a Szűzanya eszközöket választott céljai eléréséhez. Nem lehetett egyszerű feladat négy, Kentenich atya tanításával ismerkedő tanárember vezetése. Egyéves előkészület után, 2003 nyarán részt vettünk az óbudavári családnapon.

Mi volt az első benyomásotok?

Eleinte nem értettük, hogy miért beszélnek annyit Kentenich atya életéről és tanításáról. Úgy gondoltuk, hogy biztos támpont csak a Szentírás lehet. Másrészt nehéz volt magunkról beszélni, meg kellett tanulnunk azt, hogy mit lehet, és mit kell megosztani a csoportban. A találkozások pedig késő éjszakába nyúltak, nem tudtuk kipihenni magunkat. Nehézségeinkkel Tilmann atyához fordultunk, aki azt mondta nekünk, hogy a csoport mi ketten vagyunk, nem kell csoportba járni. Mi az önnevelést választottuk, és kitartottunk a csoportunkban.

Miben változott az életetek a schönstatti értékek hatására?

Elsősorban sokkal tudatosabbá vált. Még kamaszként, majd fiatal házasként is hetente többször eljuttottunk szentmisére. Éreztük, hogy szükségünk van rá. Most már tudjuk, hogy a nehézségek idején itt meríthetünk az isteni kegyelemből, hogy a házasságunkban jelenlevő Krisztus hív és vár minket. Mivel az ember test, szellem és lélek hármassága, mindegyik ápolást, gondozást igényel. Ez az egység megbomlik, ha valamelyik részét előtérbe helyez-

zük, miközben a másikkal nem foglalkozunk eléggé.

A schönstatti lelkiségnek köszönhetjük azt is, hogy tudunk együtt imádkozni. A közös ima korábban nem volt jellemző ránk. A családnapon előadásai és az utána következő házastársi beszélgetések egyre közelebb vittek minket egymáshoz. Tanulnunk kellett azt a fajta beszélgetést, amire Tilmann atya mindig felhívja a figyelmünket: „Ne a napi dolgokról, hanem egymásról, a vágyaikról beszéljessenek.” Mélyült a kapcsolatunk, és mindig többet tudtunk adni magunkból. Így jött el az az időszak, hogy a házastársi ima nagyon szép élménnyé változott át. Kamaszgyerekeink is hozzásegítenek ehhez. Be kellett látnunk, hogy vannak helyzetek, amikor csak az ima segíthet.

Óbudaváron megtanultuk azt is, hogyan tudunk élni a korszóval. És bizony milyen nagy segítség ez egy-egy nehézség idején!

Megtanultuk kezelni a konfliktusokat. Amikor először beszélünk Tilmann atyával, leült velünk szemben, majd hosszas gondolkodás után csak ennyit mondott: „Barátaim, ez nagyon szép. Ez munka!” Majd ránk tekintett és csak mosolygott. Ez nagyon meglepett minket, kíváncsian vártuk a folytatást: mi az, ami annyira szép? Majd percek múlva így folytatta: „a tigris és az oroszlán egy szobában”. Tilmann atya érezte

a lényegét, nagyon különbözőek vagyunk, képesek vagyunk egy dolgot teljesen más irányból másnak látni. Sokat fáradozunk azon, hogy „a megalkuvást” elkerülve közös álláspontra jussunk. Ettől színes a házasságunk, sok hasznos tanáccsal gazdagodtunk a konfliktusrendezés terén.

Szülőként és tanárként nagy hatással van ránk Kentenich atya pedagógiája. Nagyon megragadott a következő gondolat: „A Jóisten a világ üdvösségét emberekre bízta, és nem csalódott bennük.” Minket is arra buzdít, hogy bízzuk bátran gyermekeinket és tanítványainkat a Szűzanyára. A nevelésben Isten munkatársai vagyunk. Önnevelés nélkül ez a pedagógia összeomlik, mint egy kártyavár. Csak a növekedésben lévő nevelő tud segíteni a növekedésben lévőeknek.

Sokszor megtapasztaltuk Óbudaváron az előadó és házigazda családok önzetlen szolgálatát. Tőlük tanultuk meg, hogy mit jelent egy idegen élet szolgálata. A soproni schönstatti családok szívügyüknek érzik a házasságra készülő fiatal párok jegyesoktatását. Hálásak vagyunk, hogy ennek részesei lehetünk. Mindig azt éreztük, hogy többet kaptunk, mint amit adni tudtunk.

Mi az, amit együtt szerettek csinálni?

Szeretünk futni együtt és külön egyaránt. Nálunk a futás életformának számít, megyünk akkor is, ha havazik, akkor is, ha tombol a forróság. A futás oldja a feszültséget is, egymást nem „melegebb éghajlatra küldjük”, inkább megkérdezzük, hogy nincs-e kedved egyet futni?

Amikor együtt futunk, közös ritmust és irányt veszünk fel. Futásunk egy irányba tett közös erőfeszítés, ez más dolgokban is megerősít minket. Ilyenkor fél szavakból is megértjük egymást, része ez a lélekápolásnak.

Milyen út vezetett Benneteket a 4. szövetségi évfolyamba?

Két-három évvel ezelőtt született meg bennünk a vágy, hogy komolyabb elköteleződést vállaljunk. Egyszerre kaptunk meghívást a Családakadémiába és a 4.

szövetségi évfolyamba. Minden racionális érv az előbbi mellett szól, két évig tart, ráadásul Ménfőcsanak közel van Pannónhalmához, ahol a nagyfiunk, Dávid tanul. Mindig azt hallottuk, hogy a nehézség az út, ezért lemondunk a Családakademiáról, ám még gyengék voltunk a Szövetség vállalásához. Úgy alakult, hogy nem tudunk részt venni azon a találkozón, amit azoknak a családoknak szerveztek, akik a 4. szövetségi évfolyamba kaptak meghívást. Úgy gondoltuk, hogy a kérdés eldőlt, de a biztonság kedvéért szerettük volna meghallgatni azt a hangfelvételt, amit ekkor készítették. Meglepetésünkre a kérésünket elutasították. Andi már készen állt, de nekem még időre volt szükségem. A férfiakra jellemző módon elvettem egy A/4-es lapot, és ezen tételesen levezettem a szövetségi út várható előnyeit és hátrányait: túl sok idő, utazás és pénz, tehát maradunk!

A jelentkezési határidő 2008. december 31. volt. Tudtam jól, ha az ember nem dönt, nem lehet szabad, mert a szabadságunk választásból és döntésből áll. Így sodródtunk tovább, végül egy e-mailben leírtam Gertrúd-Mária nővérnek, hogy nem megyünk a szövetségi évfolyamba. Fellélegeztem. De a nyugalmi állapot nem tartott sokáig, mert többször arra ébredtünk az éjszaka közepén, hogy a szövetségi utat kell választanunk. Világosan felismertük, hogy a Szűzanya hívott meg minket, ezért visszavonhatatlan igent mondtunk. Tüstént írtunk Gertrúd-Mária nővérnek, hogy sürgősen találkozunk kell. Nem telt el két hét, és a nővér meglátogatott minket.

Abban a szerencsés helyzetben vagytok, hogy jártatok már Schönstattban. Mesélnétek erről egy keveset?

2009 júliusában három hetet töltöttem Schönstattban, családnapokon vettem részt, gyerekekre vigyáztam, előadásokat hallgattam. Bejártam azokat a helyeket, ahol Kentenich atya a mindennapjait élte. Dolgoztam abban a kertben, ahol egy padon rendszeresen rózsafüzért imádkozott. Megismertem a nővérek egyszerű és Istennek ajándékozott életét. Csodálatos élményekben volt részem! Pontos feljegyzéseket készítettem a kint töltött napjaimról. Mikor, hol jártam, kivel és miről beszéltem. Amikor haza érkeztem, próbáltam megosztani Andival ottani élményeimet. Úgy éreztem, hogy ez nem sikerült maradéktalanul, ezért megszületett bennünk a vágy, hogy együtt is eljussunk Schönstattba.

Szép és meghatározó élmény volt számunkra, hogy 2010. február 7-én a Kentenich Hofban átvehettük a Magyar Schönstatt Család nevében az Atya-jelképet a következő elhatározással: „Szívvel-lélekkel törekszünk teljesen bevetni magunkat azért, hogy Magyarországon az Atya-áramlat eredményes legyen.”

Milyen terveitek vannak a jövőre?

Szeretnénk tovább erősíteni házasságunk egységét, szeretnénk szüleinknek jó gyerekei, gyerekeinknek jó szülei lenni. Áprilisban Tilmann atya a következő tanácsot adta: „Úgy növekedjete, mint egy fa! Lassan és egyenletesen!” Ezt szeretnénk életre váltani.

Az interjút Szalánczi Mariann és Gábor készítette.

Egymásra találtunk

Hosszú téli esteken, amikor odakint dermesztő hideg van, jó alkalom kínálkozik összebb bújni, megmelengetni a másikat. Szívmelegítő egy pohár forralt bor mellett felidézni egymásra találásunk körülményeit; jól derülni csetlő-botló, zavart viselkedésünkön; újra és újra kimondani, mi volt az, amiből kiderült: ő az.

A megismerkedésünk története elnyúlhatatlan téma. Ha máshol nem is, családnapokon már biztos el kellett mesélnünk másoknak a miénket. Akik sokszor megfordultak Óbudaváron, már csukott szemmel, nagy zajban, éjfél után is képesek ugyanúgy elmondani a történetet – az igazán „feketeövesek” azonban mindig egy kicsit másképp mesélik el: legyen benne valami új, egy vallomás a házastárs számára.

Mások történeteit pedig még inkább szeretjük hallgatni.

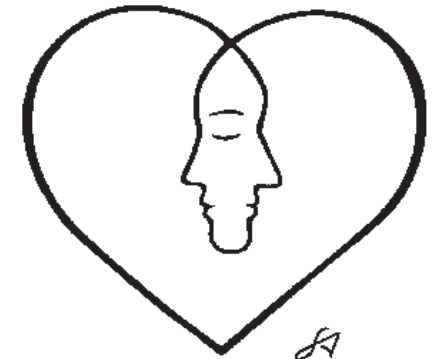
Őszinte, vidám, szerelmes, jól végződő mesét kér minden jótét lélek, s ha ez igaz mese, annál varázslatosabb!

A Mária-Rádióban elhangzott Valentin-napi különkiadásunkból választottunk most egy igaz történetet.

„Hosszú az út, míg a kezem a kezéhez ér...”

Reni és András története igazi tanmese arról, hogy vegyük komolyan gyermekünk érzelmeit, és válogassuk meg szavainkat a szülőin is, mikor összemossolygunk Kovács apukával, hogy az ő Pistikéje és az én Katikám... no de mindegy, a nyári szünetre úgyis vége az egésznek... – pedig nem biztos!

Reni és Andris egy ovis hittanra jártak huszonhét évvel ezelőtt. Reninek már akkor nagyon megtetszett ez az aranyos, matchboxokat kedvelő fiú. „Ugyanolyan szép volt, mint ma!” – mondja a korán érő, nem mindennapi hűségről tanúságot tevő feleség. Andris számára is emlékezetes maradt a hosszú, szőke hajú kislány a hittanról, de a Playmobil katonák egyelőre csak a vár bevételével voltak elfoglalva – a királylány megmentése fel sem merült.

Reni, amint megtanult írni, döntés elé állította Andrist: „Szerenc? Igen – Nem (húzd alá)” Lovagunk – túl sok romantikus regényt akkor még nem olvasva – alá húzta az igent, majd a levél elsüllyedt a matchboxok között. Ki kellett várni, míg Andris tizenöt éves kamasz fiúvá nőtt, s észre vette, hogy a hosszú, szőke hajú kislány a hittanról rövid, barna hajjal még szebb lett, sőt! Ekkorra azonban az eddig babázással foglalatostkodó serdülő lányok is észrevették, hogy Reni vonzalma nem véletlen: Andris jóképű, kedves fiú! Hála a kitartó imáknak, Andrist más szempár nem hozta lázba, csupán egy akadály maradt a boldog, viszonzott szerelemnek: a kommunikáció. Szótlan hazakisérések, kistestvérek közös „legeltetése”, megannyi találkozás is kevés volt ahhoz, hogy kimondják egymásnak érzéseiket. Levélhez folyamodtak – immár Andris is –, hogy elmondhassák azt, ami élőszóban suta, de leírva örök!

Tizenegy éve boldog házaspár Reni és Andris, öt nagyon helyes, vidám gyermek szülei. Van köztük hosszú szőke hajú kislány is, és jóképű fiúcska is. Ovis hittanra nemcsak ideológiai okokból járatják őket. És Reni születésnapján Andris szabadnapot vesz ki az autószerelő műhelyben – ahol nagy matchboxokat szerel – és feleségének ajándékozza a nap minden egyes percét.

Te is szeretnél ilyen ajándékot? Igen – Nem (húzd alá)

Tedd a kezed

Tedd a kezed homlokomra, mintha kezéd kezem volna.

Úgy őrizz, mint ki gyilkolna, mintha éltem élted volna.

Úgy szeress, mint ha jó volna, mintha szívem szíved volna.

József Attila

Itt vagyok, Veled vagyok, társad vagyok!

Néhány nap és indulunk Ménfőcsanakra, családakademiás hétvégére. Már előre örülünk, hogy találkozhatunk barátainkkal. Kicsit izgulunk is, hiszen öt percben majd meg kell szólalnunk valamilyen témában, nem is akárhogyan! Na mindegy!

Ennél sokkal jobban aggaszt feleségem egészsége. Már napok óta torokfájással és náthával küzd. Mi lesz ebből? Sajnos másnap még rosszabbul érzi magát. Tanakodunk.

„Talán jobb lenne, ha itthon maradtál. Én viszem magammal a két nagyobb fiút, te maradj itthon a kicsivel, és pihenj amennyit csak tudsz” – javaslom beteg feleségemnek.

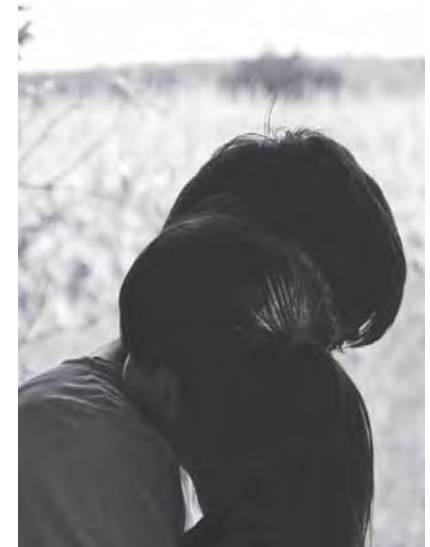
Telefonálunk a szervezőknek. Bocsánatot kérünk, de kevesebben megyünk. Mondja, hogy nagyon sajnálja, már más is jelezte ugyanezt.

Reggel aztán gyors szedelőzködés és némi kapkodás. Indulunk. Már az ajtóban állok, a fiúk a cipőjüket húzzák, amikor feleségem felém fordul: „Meg sem kérdezted, hogy vagyok?”

Az autóban ülök, mire szívemmel is felfogom kérdését.

Vajon, a társamnak társa vagyok-e valóban? Nem a hűségről van itt szó, hanem arról, hogy szánok-e rá elég figyelmet, elég időt? Vele rezdülök-e, ismerem-e szíve gondolatát? Neki ajándékozom-e önmagam, kitüntetem-e szeretetem jeleivel nap mint nap?

Most Máriára és Szent Józsefekre gondolok vágyakozva. Ők mennyire társai voltak egymásnak! Szüleim is, milyen nagy egységben végezték közös plébániai munkájukat. Megélhettem és megtanulhattam családukban azt, hogy úgy tudom a Jóistent a legjobban szeretni, ha a feleségemet szeretem. A társamban kell meglátnom az Isten kegyelmét. Milyen jó lenne, ha mindig tudnám érzékelni társam vágyait, egy nap sem felejténem el töltögetni szeretettankját! És így advent tájkán minden nap fel fogom tenni magamnak a kérdést: Társad vagyok még? És szavaimmal, tetteimmel szeretném is minden nap megadni a választ: Itt vagyok, Veled vagyok, társad vagyok!

A mi házassági szerződésünk

Egyre több helyen olvassuk, halljuk, hogy gondolkodjunk felelősen saját és gyermekeink jövőjéről, kössünk házassági szerződést, hiszen ki tudja, mit hoz a holnap, egy szépen induló kapcsolat is válhat pokollá, még akkor is, ha a házastársak a kezdet kezdetén őszintén úgy érezték, hogy összeillenek, mint a dióbél és a héja, mint a puzzle két darabja, vagy mint az óra kis- és nagymutatója...

Valóban! Milyen igazuk van! A házasság útja ritkán kanyarog „alföldi szép nagy rónaságon”, talán még a szelíd lankás, dimbes-dombos táj is ritkaságszámba megy, annál gyakoribb az alpesi vidék magas bércekkel, mély völgyekkel, néhol sötét szakadékokkal. Hogyan ígérhetjük felelősséggel, hogy gyarló szívünk hűségesen kitart a legnehezebb órákban is, amikor az úton ráadásul nem egyedül sétikálunk (vagyis inkább rohangálunk), hanem folytonosan hívogatnak csábító lidércek, akik azt súgják: „Az én kezemet fogd meg, én megértelek téged, én nagyra értékellek téged, tőlem megkapod azt, amire vágysz!” És ezek a lidércek nem csak személyek lehetnek, hanem olyan vonzó dolgok is, mint például a karrier, a siker, a felkorbácsolt élvezetek, a szomszédpukkasztó cuccok: jacuzzi, szuperautó, menő kégli, házi mozi... (ezeket nem is kell részletezni, olyan tolatkodóan másznak a képünkbe, hogy lehetetlen nem észrevenni őket).

Igen, meg vagyunk győzve, hogy egy felelősen gondolkozó ember nem járhat vaktában, üres batyuval, térkép vagy GPS, útiterv nélkül ilyen utakon. A megoldás valóban a házassági szerződés, amit pontról pontra, gondosan össze kell állítanunk a saját szempontjaink, élethelyzetünk figyelembe vételével.

„Ezt esküvő előtt szokták rendezni. Nem késtünk el egy kicsit – kérdezte a férjem – hisz már lassan húsz éve vagyunk házasok?” „Dehogysz! Hiszen életünk fele, reméljük, még hátravan. Egyébként is ebben a korban kopogtat a kapuzárasi pánik nevű életkrízis, »biztos, ami biztos« alapon jó rendezni előtte ügyeinket.”

Na de térjek már a lényegre, arra, hogy szerződésünk milyen pontokat tartalmaz:

1. Minden héten legalább egyszer szakítunk időt arra, hogy beszéljünk magunkról, és a minket feszítő kérdésekről. Ez a pont eddig még rendszeresen működött, bár mindig nagy erőfeszítéssel járt. Férjem hetente egyszer-kétszer este tíz felé, mikor már éppen el lehetne nyugodni, és talán leroskadhatnánk egy fotelba, kirángat az utcára, hogy sétáljunk egyet. És milyen jól teszi! A nappaliból a kijáratig vezető tíz lépés a legnehezebb szakasz, mert még mindig annyi iszonyúan fontos tennivaló jut eszembe, és hát szegény gyerekek, és vagy nagyon hideg van kint, vagy nagyon meleg, és mindig jó ötleteim vannak, ha kifogást kell találni..., de mikor már a kerti úton baktatunk, hálás vagyok neki, hogy a tempós, 3-4-5 kilomé-

teres séta alatt kiszellőzik a fejünk, senki nem csörög ránk, nem rohan oda, hogy ez meg az kell neki, és van lehetőségünk csak egymásra figyelni. Tehát ennek a pontnak a fontosságát meg kell erősítenünk (főleg nekem), hogy ne szakadjunk el tőle.

2. Minden évben eltöltünk néhány napot kettesben. Sokszor nagyon nehéz volt megvalósítani, főleg amikor a gyerekek kicsik voltak, különösen az első, nagyon „anyás”, akkor kétéves gyermekünk esetében, akinek képeskönyvet rajzoltam arról, hogyan telnek majd a napjai a nagymamánál, míg mi egy hétre elutazunk, és az utolsó rajz azt ábrázolta, hogy visszajövünk, és magunkhoz öleljük. Minden délutáni alvás után apró meglepetés várta tőlünk a postaládában, amit a nagyik-

nak előre odaadtunk. Ez a felkészítés kellett ahhoz, hogy ne csak testben, de lélekben is nyugodtan el tudjak menni, és újra átéljük valami hasonlót, mint a kezdet kezdetén: „Csak te meg én!” Igen, ezt a pontot is „kőbe kell vésnünk”, nehogy elfújja majd az évek múlásával egy kísértés: „Öregek vagyunk már ilyesféle bolondsághoz!”

3. Nagynak látjuk a társunkat! Kemény dió ez, különösen azért is, mert közelről látjuk egymás gyengeségeit, gyarlóságait, amelyek, mint az apró gombostűk, belénk szúrnak, a jó tulajdonságok pedig (ha lehet egyáltalán hasonlítani valamire) olyanok, mint a gyengéd simogatás, figyelni kell rájuk, hogy észrevegyük őket. Természetes, hogy nem félisten a férjem, és én pedig nemhogy fél, de még egy negyed „istenő” sem vagyok. Néha tudatosan igyekszem úgy tekinteni rá, mintha most látnám először, mintha nem is a felesége lennék, csak egy ismerős, és látom, hogy a jó tulajdonságai, amelyek már szinte magától értetődőek számomra, milyen vonzóak lehetnek egy másik nőnek. Ez az új perspektíva kicsit megriaszt, és arra sarkall, hogy újra és újra éreztessem vele a megbecsülésemet.

4. Nagynak látjuk másokkal is (különösen a gyerekeinkkel) a társunkat! Végtelenül hálás voltam, mikor egyszer a férjem, aki a munkából hazatértekor egy veszekedés kellős közepébe csöppent – három nagylányunk éppen három szólamban fújta ugyanazt a nótát, és én sem bírtam ki, hogy ne reagáljak a vádakra, a szavaik pedig egyre keményedtek –, egyszerűen erélyesen csak annyit mondtam: „Így nem beszélhettek anyáttal!” Egy pillanat alatt lecsendesedtek, mert érezték, hogy ő mellém állt, pedig nem tudhatta, hogy igazam van-e. Így néhány perc múlva már higgadtan közösen meg tudtuk beszélni a problémát.

Természetes, hogy nem értünk egyet mindenben, de keressük a közös nevezőt, méghozzá kettesben (nem a barátnővel kitérgetve őt, nem a gyerekek előtt vitatkozva, hanem négy szemközt, akár nedves papírzsebkendőket dobálva a szemeteskosárba, még a magasabb hangfrekvencia is belefér, de nem adjuk fel), és ezután kifelé egységesen nyilatkozunk meg. Nagyobb baj, ha a társunk tekintélyét romba

döntjük, mint ha egy kérdésben úgy találjuk, hogy nem neki volt igaza. Bízunk benne, hogy ezt a feszültséget ő maga igyekszik feloldani azzal szemben, akit megbántott. Persze az az igazi, ha döntés előtt tudunk konzultálni egymással, és nyilatkozhatunk úgy is, hogy még nem válaszolunk, előbb együtt megbeszéljük.

5. Nem hagyjuk, hogy a hibák, bűnök eltávolítsanak egymástól, keressük a társunk bocsánatát, és mi magunk is irgalmasak vagyunk. Gyakorolnunk kell a megbocsátást, mert ez nehéz művészet, magától nem megy. Az segít, ha arra gondolok, jobb elviselnem egy-két óhatatlanul adódó tüszúrást, mint hogy belefagyjak a szeretetlenségbe. Ezzel a hozzáállással garantáltan csökken is a szúrások mennyisége, mélysége, mert érezzük a társunk jóindulatát. Volt, hogy dühösen azt mondtam férjemnek egy veszekedés után: „Nem bírom tovább, elmegyek!” „Egyedül?” – kérdezte ő, és szomorú volt a szeme. A pillantása megenyhített: „Hát, inkább Veled.” És kimentünk bók-lászni, beszélgetni a kertbe. Az apró, egyenként ártalmatlan hópehelyek vastag hótorlaszokat tudnak képezni, az apró megne-mértések, félreértések, hibák is hideg falat tudnak emelni közénk, ha mielőbb nem olvasztjuk fel az irgalom és a szeretet melegével, amíg még lehet. A kerti séta csak a kis feszültséget tudja feloldani, ha azonban nagy súlyok nyomasztották volna a házasságunkat, nem sokat javítottak volna.

Gondolkodunk további pontokon is, de ez már titok, a lényeg azonban – Reményik Sándor egy verssorát kibővítve – az, hogy „Legyen az erdő akármily setét, csak el ne engedjük (vagy ha netán bután megtettük, újra fogjuk meg) egymás kezét.”

Nem az a fontos, hogy ezeket papírra vessük, hanem hogy jó mélyen a szívünkbe vessük. A szerződéshez viszont elengedhetetlen egy legalább háromszorosan profi és dörzsölt sztárügyvéd, aki nem más, mint – nemes egyszerűséggel – a Szűzanya, akit már hála Istennek régen felkértünk, Ő minden jó ügyünk védelmezője, támogatója, segítője, aki kiesdekl nekünk a kegyelmet, hogy ha emberi erőfeszítéseink kudarcot vallanak, kipótolja hiányosságainkat, és mint a kánai menyegzőn a vizet borrrá változtatja azokat.

Ja, hogy a világ nem ilyen házassági szerződésről beszél? Az anyagiak bebiztosítását helyezi előtérbe? Mi úgy gondoljuk, hogy a megélhetéshez szükséges javak is fontos összekötő kapcsok köztünk. Ha ezt a szálát kihagyjuk a kapcsolatunkból, mert előre bebiztosítjuk magunkat, és függetlenek vagyunk egymástól e téren, akkor meggyengítjük a kapcsolatunkat, hiszen ahogy a népi bölcsesség tanítja: egy kötél annál erősebb, minél több szálból van szeszodorva.

Sallainé Karikó Éva

Kedves házaspárok! Írjátok meg nekünk, hogy a ti „házassági szerződés-tek” milyen pontokat tartalmaz! Melyek a ti kapcsolatotok alapvetései? Várjuk leveleiteket az oasis@schoenstatt.hu címre! (Az Oázis következő számában szeretnénk belőlük egy csokorra valót bemutatni.)

Kislánytábor Nógrádban

Idén nyáron a Börzsöny egyik zugában, a csodálatos Nógrád faluban táboroztunk.

A „nagy” kirándulásról hazafelé tartván gyönyörű völgyben fekvő elhagyatott vasútállomáson vártuk a vonatot, amelyikkel vissza kellett volna mennünk szálláshelyünkre. Mint tudjuk, a nők tájékozódási képessége nem egyenértékű a férfiakéval. Ez már többször okozott problémát az évek során, hiszen egy ilyen kislánytáborban egy fia férfi sincs. Kirándulni viszont elég sokat szoktunk. Tehát nagy nehezen megállapítottuk, hogy a vonatnak jobbról kell érkeznie, majd fáradtan leültünk a padra. Egy-két perc múlva egy vonat befutott balról, és mi úgy megőrültünk neki, hogy azonnal föl is szálltunk. Mintegy huszonnyolcan.

A gyerekek elhelyezkedtek. Az egyik kislánynak kicsit vérzett a füle, ezért gondoltam, felhívom az anyukáját, voltak-e már fülproblémái. Nem akartam, hogy a gyerekek is hallják a beszélgetést, ezért kimentem a peronra, és ahogy a vonat elindult, máris mutattam a kalauznak a jegyünket. „De hát maguknak a másik vonatra kellett volna szállniuk!” – kiáltotta, és azonnal szólt a masinisztnak, hogy álljon meg. Ezzel egyidejűleg kikiáltott a vonatból, hogy „Józi! El ne induljatok!” – ugyanis a másik irányba igyekvő vonat szerencsére még az állomáson vesztegelt. Mint tudjuk, a vonatnak elég nagy a tehetetlensége, úgyhogy nyilvánvaló, hogy erre a manőverre akár csak fél perc múlva már nem biztos, hogy sor kerülhetett volna. A leszállás és felszállás nagy hálálkodás közepette rendben lezajlott, és immár a megfelelő járművön ülve fáradtan folytattuk utunkat Nógrád felé.

Alább álljon itt egy csokor a kislányok élménybeszámolóiból.

Schumicky Ildikó

Kedves Ildikó néni!

Szerintem a tábor teli volt élményekkel. Én többek közt azt szerettem, ha Ildikó néni Skóciai Szent Margitról mesélt nekünk, és ha az egész csapat partizánózott (ne felejtjük el azt az esetet, amikor én és Ilus mindenkit legyőztünk és mi nyertünk). Hát még a kirándulások meg a kézműveskedés! Nem győzök álmélkodni itthon, hogy mennyi mindent csináltunk a táborban. De felmerül bennem a kérdés: mi tartotta bennünk a lelket? Kell hozzá a sok társ, a jókedv és a móka. De legfőképpen a Szűzanya, pláne, ha ez a tábor schönstatti kislányokról szól.

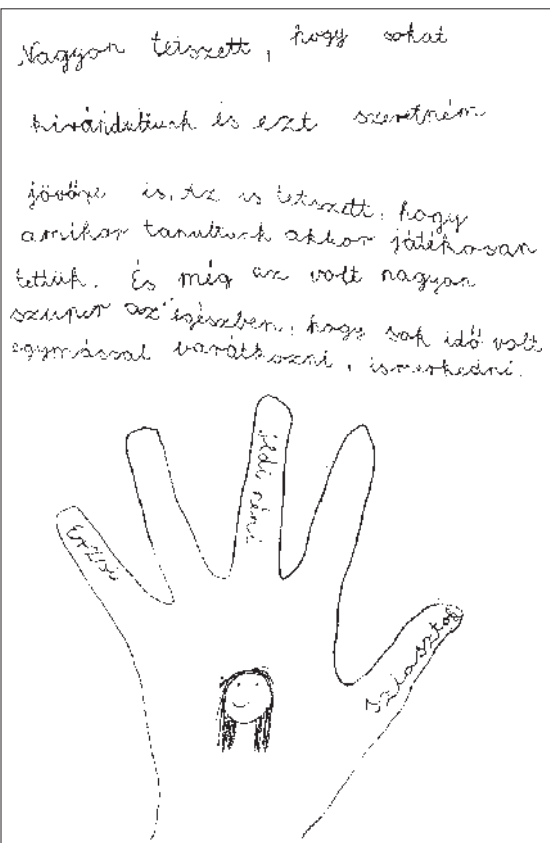
Jó volt, hogy néha bementünk a templomba és imádkoztunk egy tized rózsafüzéért. Persze volt, hogy veszekedtünk, gúnyolódtunk (ez velem is megtörtént), de aztán kibékültünk és remélem senki se haragudott a másikra. Izgalmas volt a tábor-túzi előadásokra való készüllet is. Nagyon poénosak voltak a produkciók. Egyszerűen nagyon jó volt ez a tábor.

Bár hamar elment ez az egy hét, én nagyon beleélem magamat a baráti szeretetbe és abba, hogy sok új lányra akadva megismerhettem Nógrádot és a „világ javát” a túrák során. Még az sem zavart, hogy tetünk egy óriási kerülőt és visszaértünk ugyanoda ahonnan elindultunk! Hisz ez az izgi!

Ildikó néni, ti nagyon készültek erre az egy hét táborra és (azt hiszem) háromszor jégkrémet is kaptunk, vasutaztunk, lubickoltunk a patakban, és külön köszönöm Megyimórecz Ildikó néninek, hogy a vonaton Lillával együtt hazahozott Pécsre.

Még egyszer nagyon köszönöm a tábort:

Simon Zsuzsi 3/b

Néninap, avagy asszonykör nálunk

Az Oázisra úgy szoktam tekinteni, mint valami nagyon finom csemegére. Tartogatom, nem esek neki csak úgy, próbálok nagyjából zavartalan időt szentelni rá, és szép komótosan ízelegetem.

Különösen a mindennapokról írt életpéldák érintenek meg; némelyik klasszul, humorosan van megírva, más pedig megrendítően őszinte.

Fura is volt, hogy az egyik régebbi szám nem adott számomra semmit. Így körülbelül másfél év távlatából már látom, hogy az egyik semmiből egy autóbuzsós zarándoklat kerekedett, a másik semmiből pedig egy asszonykör.

Ha jól emlékszem, a budaörsi asszonykörről olvasva kezdett el motoszkálni bennem a gondolat, hogy ez a mi falunkban is működhetne.

Olyan nagy a vágy a nőkben, hogy lelki dolgokról beszéljessenek egymás közt, de ha találkozunk az óvoda előtt, a beszélgetés kimerül a „Mit főzök ma ebédre?” kérdésben.

A beszélgető-kör indításakor nagy erővel dolgozott az a kis izé, akinek – azt mondják – szarv van a fején és patában végződik, és valamilyen kénköves parfümöt használ. Januárban kezdtük ugyanis az összejöveteleket, s az első három alkalommal borzasztó volt az időjárás. Kétszer jókora adag hó esett, egyszer pedig olyan tükörijég volt az úton, hogy a Heiszer gyerekek a házuk előtt tartották a hokiedzést. Így a két távolabb lakó schönstatts anyuka nem tudott részt venni ezeken az alkalmon, nélkülük pedig nagyon árván éreztem magam, hiányzott a jelenlétük.

No, de az a lényeg, hogy a szekér beindult, és kéthetente azóta is összejövünk egy hétköznap délelőtt, Rozi lánykám csak úgy hívja: „néninap”. Ilyenkor az apró gyerkőcök is velünk vannak, úgyhogy szoptatás, pelenkázás, hajba kapás, pisiltetés, bömbölés és ropimorzsa nélkül nem is éreznék már igazán otthon magunkat.

Körülbelül tizenkét embernek küldöm a „néninap” reggelén az SMS-t, és legtöbbször hatan szoktunk lenni. Három ember már csoport, akkor már megtartjuk a beszélgetést. Eleinte rossz érzés volt, ha valaki nem jött el, azt hittem, ez nekem szól, magamra vettem. De aztán rájöttem, hogy ez nem pozitív gondolat (na jó, magamban azt mondtam, hogy ez hülyeség, de azt itt nem illik), és azóta csöppet sem bánt, ha bárki ki marad.

Általában valamilyen női lelki napos füzetből olvasunk öt-hat oldalt, és az indítja el a beszélgetést. Ez csak ritkán marad felszínes, sokszor szinte a saját bőrünkön érezzük a másik örömét, bánatát. Nagyon mély dolgok is előkerülnek, néha kicsit sírunk, máskor könnyezve nevetünk, de az a lényeg, hogy nem ússzuk meg szárazon (legalább egy peluscsere mindig van...).

Olyan jó feltankolni, töltekezni, kicsit kilépni a napi rutinból! Nekem személy szerint nagyon sokat adnak ezek a találkozások. Megerősít, hogy nem vagyok egyedül a nehézségekkel, látom, hogy másokban is vannak kérdőjelek, segít, hogy más szemszögből is tudjam látni a dolgokat.

Ráadásul jó csak úgy együtt lenni. Nagy öröm van benne.

Ui.: Apropó, nem motoszkál valakiben a gondolat, hogy elkezdje szervezni Magyarországon a Schönstatti Nőmozgalmat? Óriási szükség lenne rá!!!

Női lelki nap

Nagy érdeklődés előzte meg Gertraud Evanzin schönstatti Mária-nővér meghirdetett női lelki napját. Már a zsinaton felmerült a férfiasság-nőiesség témája, és hogy ez a probléma feszíti a mi körünket is. Budaörsön hetvenen gyűltünk össze, a pest-szentlőrinci plébánián pedig közel negyvenen vettek részt a lelkinapon. Külön öröm volt, hogy sokan már nagyobb lányaikkal érkeztek.

Mi a különbség férfi és nő között? A kérdés első hallásra nagyon költőinek tűnik, de meghallgatva M. Gertrud Evanzin nővér előadását a témában, már nem is annyira megválaszolhatatlan.

Gondolkodásunk körülbelül annyira hasonló egymásra, mint egy sok ajtóval szabdalt folyosó és egy mosógép. A férfi életének különböző területeit külön-külön „szobákban” tartja. Ahova éppen benyt, ott van, azzal foglalkozik, egyszerre több szobában nem tud jelen lenni. Ezzel szemben a nő fe-

jében minden egyszerre kavargó látszólagos összevisszaságban, mint egy mosógépben, de a mosás végeztével kiderül, hogy minden „ruhadarabot” szép tisztán egyenként ki lehet teregetni.

Észjárásában a férfi gyors, egy célra koncentrálni, sikerorientált, eredményt akar, ha lehet, minél gyorsabban. A nő intuitív módon közelíti meg a dolgokat, ezért időre

van szüksége, hogy meglássa az összefüggéseket, jobban figyel az esetleges veszélyekre, ezért nehezebben hoz döntést.

Ha felmerül egy probléma, a férfi érvel, következtet, és ehhez csendre van szüksége. A nőt elsősorban nem a megoldás érdekli, hanem a problémával kapcsolatos érzései, amiket viszont nem képes megmagyarázni.

Ha a vezető férfi, akkor „fej” akar lenni, világos hierarchia kell neki ahhoz, hogy dolgozni tudjon. Ha nő a főnök, szeretve akar lenni, hogy mindenkivel jóban lehessen.

A szerelem, a házasság a férfi fejében „én- érted”, a nőben „mi ketten egyek” kapcsolat. És ha már ennyi különbség van közöttünk, akkor teljesen érthető, hogy családjainkban is más-más szerepet töltünk be.

Az anya az otthon, a menedék. Az otthontalanság korunk problémája fizikai és lelki értelemben is. Hol az otthonom, hova tartozom? Otthon nélkül nincs gyökér, nincs személyiség. A menedék az a hely, amit felkeresünk, ha szükség van rá, de el is hagyhatjuk. Ilyen menedékeknek kell lennie az anyának. Önzetlenül otthont ajándékozni, és önzetlenül elengedni a gyermekeket. De a nő a férfi számára is otthon és menedék.

A férfi életének különböző területeit külön-külön „szobákban” tartja.

Az apa a jó pásztor, aki ismeri övéit, és az övéi is ismerik őt. A férfiaknak bele kell nőniük az apaságba. Többet engednek meg a gyermekeiknek, így ébresztve fel bennük az erőt. Az apa király, aki tanúságot tesz az igazságról. Ha erőteljesen lép fel, akkor sem felejt el a szeretetet. A fiát lovaggá üti, a lánya szívének pedig első királya. Ahogy a nő is apának, királynak szeretné megélni férjét.

Mindez a teljesség igénye nélkül csak egy kis ízelítő abból a sok értékes gondolatból, ami Evanzin nővér előadásában elhangzott. Az előadás teljes mondanivalója megtalálható az **Egyformán értékes, de más: nő és férfi – a kiegészítésben rejlő erő** című kiadványban (Családakadémia 2010, Köszönjük Vissi Edit, Hajdú Ági, Baka Gabriella és Palásthy Imre gyors munkáját!).

A résztvevők szavaiból idézve:

„Mindig nagyon szívesen jövök, úgy érzem, a nővér a szívemből beszél.”

„Itt mindig nagyon érzem magam a nővér szavait hallván, öröm ide jönni.”

„Gertraud nővér úgy beszél, hogy tökéletesnek élem meg magam.”

„Megérte eljönni, jövőre másokat is hívok, jövőre is lesz női nap?”

Töltögetjük a korszót

Mi jut a férfinak eszébe a korszó töltögetéséről? Talán rögtön arra gondol, hogy a kánai menyegzőn vajon milyen lelkülettel töltögették a korszókat a férfi szolgák, lelkesedtek-e, vagy inkább csak összeszorított szájjal engedelmeskedtek az ifjú pár egyik rokona kérésének. Vagy esetleg egy esküvőkön szokásos tréfának vélték a víz töltögetését és felszolgálását a násznagynak, és alig várták, hogy a násznagy prűszkölve kiköpje a lábmosó vízből készült „bort”? Viszont ha eltekintünk az eredeti evangéliumi történettől, akkor képletesen értelmezve a korszók töltögetését, vajon nem egy olyan férfi képe áll-e lelki szemünk előtt, aki azzal „töltögeti a korszót”, hogy naponta újra és újra igent mond a gyakran lélektelen, monoton, nehéz vagy nem kedvelt munkájára (robot), újra meg újra beveti magát, csak hogy a családjáról gondoskodni tudjon? Ez a kép a „korszó töltögető” férfiról talán nem ismeretlen, de vajon nem fog-e megkeményedni az ilyen (férfi) szolga ebben a lélektelen töltögetésben, nem lesz-e fásult, nem hal-e bele (ha másként nem, hát lelkileg)? Nézzünk egy-két gyakorlati példát az életből.

Számtalanszor hallottam a kánai menyegző történetét. Az evangéliumban ez egy szikárabb leírás, és nem sokat tudunk meg ezekről a szolgákról, nem tudjuk örültek-e annak, hogy ilyen munkát kaptak. Végig is gondoltam ezt, hiszen az a hat korszó viszonylag sok, és ugye nem is arról van szó, hogy meg kell eresztetni a csapot és alátenni a korszót, hanem kútról kellett húzni a vizet. Ez elég nagy munka volt, és nehezítette még az is, hogy értelmetlenül tűnt. Nem vagyok meggyőződve róla, hogy a szolgák feltétlenül nagy lelkesedéssel végezték, de a csoda mégis megtörtént.

Nálunk, férfiaknál is gyakran előfordul, hogy meg kell tennünk valamit, amihez nincs kedvünk, nem látjuk az értelmét, vagy túl soknak tűnik. Azt hiszem, hogy minden férfi életében a legnagyobb dolog a munkája, amit végez. Ha ez olyan munka, amit nem szeret, akkor az eléggé meg tudja keseríteni. Én is végeztem egy időben olyan munkát, ami nem elégített ki semmilyen szempontból. Egyedül a családomért végeztem, hogy el tudjam őket tartani. Sokszor az volt az érzésem, hogy két része van az életemnek, az egyik a családom, amit úgy éreztem, hogy nagyon jó, a másik pedig a munkám, amit nem éreztem jónak. Aztán arra gondoltam, hogy azért mégiscsak ez a jobbik helyzet: fordítva rosszabb lenne. De azért még sincs ez így rendben, mert nem elhanyagolható az a nyolc-tíz óra, amit az ember bent a munkahelyén tölt, és nem mindegy, hogy ezt az időt mivel tölti. Mégis sokáig úgy tűnt, hogy nem tudok olyan munkát találni, ami nekem is igazán jó lenne, és a családomat is el tudnám tartani belőle. Igazán csak az eseményekre visszatekintve jöttem rá – miután sikerült találnom egy másik állást, ami teljesen más, és sokkal több örömet és szellemi kielégülést okoz –, amit korábban csak sejtettem, hogy olyan munkát végezve, ami számomra nem volt igazán megfelelő, valójában korszókat töltögettem, és a víz borrá tudott változni.

Jóllehet nem tudjuk, hogy milyen volt a szolgák hozzáállása, azt biztosan tudjuk, hogy hozzáállásuktól függetlenül megtörtént a csoda. Azt is tudjuk, hogy maguknak tettek jót, ha ezt a munkát esetleg örömmel végezték. Ha ugyanis örömmel vagy a helyzetet elfogadva töltögették a korszókat, akkor jól jártak. Én is sokféle lelkiállapotot éltem át sok év alatt, de volt, amikor felismertem, hogy ez egy átmeneti állapot – még akkor is, ha több évig tartott. Akkor tud ugyanis az ember a családjához és minden embertársához jó szívvel fordulni, ha nem mártíropofával végzi a dolgokat. Csehov mondja, hogy nincsen rosszabb a boldogtalan embernél, mert az ilyen ember igazságtalan, és mindenféle baj van vele. Amikor le kell mondanunk valamiről, akár nagy, akár kicsi dologról van szó, nagyon-nagyon fontos, hogy azt milyen lelkülettel tesszük...

Nagyon fontos, hogy a férfi megtalálja a hivatását a családon kívül is. Természetesen mindenkinek, aki családos, a hivatása elsősorban a családdal, a házastársával és a gyermekeivel kapcsolatos, de általában a férfiaknak ez nem elég. Bizonyos ideig alá lehet rendelni a világi hivatást, a munkát a családnak, de hogyha ez teljesen és tartósan alárendelődik, akkor abból nem származik semmi jó. Az ilyen férfi megkeseredett ember lesz, aki hatalmas mártírtudattal rendelkezik, és mindenkin, legfőképpen a családtagjain bosszulja meg mindazt, ami vele történik.

Schönstatt rengeteget segített nekem ennek a megértésében: nem véletlenül vagyunk mi olyanok, amilyenek, és mindannyian valamilyen szakma, valamilyen hivatás felé irányulunk. Hozzá tartozik ehhez, hogy a világ – és a világba beleértem a jó szándékú keresztény embert, szülőt, nagynénit – mindig hangsúlyozni fogja, hogy a megélhetés, a biztos megélhetés mennyire fontos. És olyasfajta munkát és szakmát fog javasolni, amely elsősorban ezt biztosítja. Nem biztos, hogy mindenki így fogja megtalálni a hivatását. Én legalábbis nem így találtam meg. Számomra ugyanis nem elegendő fő szempontnak az, hogy többet keressék. A mostani munkámban azt érzem, hogy itt önmagam lehetek. Azt csinálhatom, amihez én értek.

A hivatás megtalálása egyáltalán nem biztos, hogy könnyű és gyors dolog – ez hosszú évekig eltarthat. Lehet, hogy ideig-óráig meg kell alkudni, és szorgosan kell „töltögetni”, de ez nem tarthat mindörökké, hanem csak egy átmeneti időszakra szólhat. Nekem viszonylag hosszabb időszak volt, aminek megvan az a gyümölcse, hogy a mostani munkámat jobban értékelem. Ha valaki ezt a nyugdíjra éri el, az talán nem szerencsés. Nem jó, ha valaki a nyugdíjas korára akar kiteljesedni. Mégiscsak azért kaptuk az aktív éveket, hogy azok során tegyünk valami hasznosat. A hivatás fontosságának felismerésében segített tehát Schönstatt. A család mellett a munkabeli hivatás is fontos a férfiember életében. Ezek harmóniáját kell megtalálni.

A mi korszaink

Mikor Schönstattal találkoztunk, az fogott meg a leginkább bennünket, hogy láttuk; ez nem a könnyű utak egyike. Az áldozataink vizét tölteni a korszóba, kegyelmi tőkét gyűjteni a Szűzanyának a célból, hogy ő sokakat Istenhez vezessen – éreztük, hogy ez mind fajsúlyos dolog. Valahogy úgy voltunk ezzel, hogy ha akartunk volna, se tudtunk volna továbbállni, mert éreztük, hogy ez a mi utunk, itt a helyünk, holott világos volt, hogy ez nehézségekkel teli út.

Az elején sokáig nem voltak komoly gondjaink. Sorra születtek az aranyos gyerekek, s egymásban is csak örömünk volt. Aztán egyszer csak azt vettük észre, hogy egyre több vizet kell tölteni a korszóba. A gyerekek szép lassan megnőttek, s egy

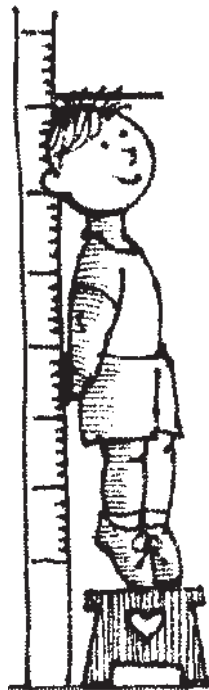
szép napon elkezdtek visszabeszélni, kiderült, hogy saját akaratauk van, saját útjaik vannak, amelyek nem mindig egyeznek a mi elképzeléseinkkel. Az is kiderült, hogy a házasságunk első húsz éve ajándék volt, s most már meg kell dolgozni a szeretetért, és bizony naponta oda kell erre figyelni, s tölteni a vizet erre a szándékra is. Ezen az úton aztán kezdtünk alázatosabbá válni, irgalmasabbá is, s kezdtünk jobban megérteni másokat.

Most ott tartunk, hogy töltegetjük a vizet, anélkül, hogy óriási megoldásokat várnánk, mert megtanultuk, hogy türelmesnek kell lennünk. Kötelező tanulópénz volt. (Ha egyszer az ember behívja a Szűzanyát a családjá életébe, akkor Ő tényleg jön, és tényleg formál.) Megéltünk nagy imameghallgatásokat is, azt hiszem, ezek nagy ajándékok voltak, de valójában Isten malmi tényleg lassan őrölnek, s én ma azt mondom, hálás leszek az Úrnak, ha évtizedek múlva megadja, megoldja, amit kérünk. Jó munkához idő kell. Mire föl sürgetem én Istent, hogy pl. a gyerekeim tökéletes úton járjanak, találják meg lehetőleg még ma a saját hitüket? Megpróbálunk mindent odaadni a Szűzanyának, egészen a „biankóiig”. Ez az, amit tehetünk minden szándékért, ami a szívében van, s azért, amit, vagy akiket hordozunk.

Elég nagy kaland lesz így az élet! Néha egészen hajmeresztő dolgok történnek velünk, és hihetetlen dolgokba keveredünk. Ez nem egy diadalmas akciótörténet, jóval inkább sok-sok hétköznapi kudarcban jelentkezik, amikor is kénytelenek vagyunk szembesülni a semmiségünkkel, és kénytelenek vagyunk Isten előtt gyermekké válni, de legalábbis Őhozza fordulni. (Ó, mennyivel többet imádkozunk, mint azelőtt!) Legnagyobb meglepetésemre azt vettem észre, hogy néha a legnehezebb pillanatokban nevetek magamban, mert kicsit sikerül a kulisszák mögé látni, s tudom, hogy a Szűzanya akciózik, és abból semmi sem vész kárba. Akkor hát miért ne tegeye velünk azt, amit akar?

Az igazság bajnokja

Elsőszülött fiókánkat várva vettem egy képeslapot, ami nagyon megtetszett. Egy fiúcska ül egy sámlyn, és egy óriási szelet dinnyét majszol. A fölél írt ige pedig a következő: „Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert ők megelégtettek.”

Bár úgy gondoltam, nekünk biztosan kislányunk lesz, a kép nagyon megfogott. Az ígét egyáltalán nem éreztem odavalónak, valahogy kicsit necces volt.

Most már látom, hogy nem vagyok egy nagy jó, mert fiunk született, és az idézet is telibe trafált. Akár a jelmondata is lehetne a mi kis trónörökösünknek.

Ma már kamasz, de még életében nem hazudott. Na jó, egy kis ködösítés, vagy „nem emlékszem” már előfordult, de hazugságot, vagy valótlanoságot még soha senkinek sem mondott. Sajnos (?) még illendőségből, vagy udvariasságból sem tudott szépíteni, ami néha kínos volt a „Hogy tetszett...?” „Finom volt...?” „Örültél-e...?” és egyéb hasonló kérdések esetén.

Bezzeg a húga igazi hamuláda volt, bárkit bármikor beete-tett, átrázott, rászédett teljesen hihetően. (Mára kinötte.)

Fiunk saját magából kiindulva azt hitte, amit valaki mond, az valóban mindig úgy is van. Nehezen értette meg, hogy a szomszéd Janika nem látott igazi dinót, nem volt az Északi-sarkon, és nincsen igazi lézerkardja sem.

„De akkor miért mondta?” – állt értetlenül a helyzet előtt.

Egyszer egy barátjának az apukája megígérte nekik, ha összeszedik ketten a diót, meghívja őket egy jégkrémre. A diót össze-szedték, de a jégkrém elmaradt. Pár hétig türelmesen várt, aztán kifakadt. Próbáltuk az apukát mentegetni, hogy talán elfelejtette. De ő harciasan rávágta: „Akkor én majd jól bebeszélek neki!” Valóban rápirított az ígéretőre, és pár nap múlva nagy doboz jégkrémet kaptak a fiúk.

Nekünk szülőként is nagyon oda kellett figyelni, hogy amit mondunk, ígérünk, az

tartható legyen, mert mese nem volt, mindent behajtott rajtunk keményen.

Igaz, hogy ő is tartja a szavát, és maximálisan megbízható. Nagyon ki van hegyezve arra, hogy a dolgok igazságosan legyenek elrendezve, de azért amikor kiadtuk neki és a húgának a fél-fél sor krumplicigazolást, és első lépésként kihozta a mérőszalagot, akkor azért leereszkedett a szemünk elé a lila köd...

Bár néha kicentizi a dolgokat, azért nagyon büszkék vagyunk rá, s magunk között csak így szoktuk hívni: Az igazság bajnoka.

Kincsesláda

Beszélgetés Pécsi Ritával az adventről, az előkészületekről

Sokan és sokféleképpen merítünk Pécsi Rita előadásából, könyveiből. Életszerű példáival, és a Kentenich atya féle nevelési eszme közérthetővé tételével mindannyiunk számára segítséget nyújt nevelési küzdelmeinkben.

Mondd Rita, Ti hogyan készültök otthon adventben? Van valamilyen reményteljes trükköd a jó hangulat biztosítására?

Valójában a jó légkör megteremtése igen nagy munka. Mikor karácsony kapcsán a jó légkörre gondolunk, ne csak a mézeskalács- és fenyőillattal azonosítsuk azt. A jó légkör nem azonos a folyamatos napsütéssel, szükséges hozzá a csapadék, a szél, sőt a fagy és a vihar is.

Mi most abban a fázisban vagyunk, hogy a várakozás klasszikus formái nem működnek automatikusan. Azaz, nyilván őrizzük a hagyományá váló apró gesztusokat – adventi koszorú,

imádság, rorate és hasonlók –, de mindez ellentmondásossá válik egy-egy serdülőkori vihar, forgószél keresztútjében. Máskor nehezen teremthető meg a jó légkör egy megtapasztalt „élettani lustaság”, vagy zsúfolásig megtömött munkanap utáni feszült fáradtság „koszorújában”. Nem tudom, ezzel ki hogy van, nálunk a legihletettebb pillanatokot, a legnemesebb elhatározásokat mindig megkísérti valami. Ezért Kentenich atya és Tilmann atya gyakori bátorítását idézzük föl: „Ne a formához, hanem a tartalomhoz ragaszkodjatok!”

Tudsz konkrét példát is mondani?

Egy már régóta működő szokásunk, hogy advent első vasárnapja előtti szombaton, több családdal együtt készítjük a koszorút, és közös imával gyújtjuk meg az első gyertyát. Idén ez úgy sikerült, hogy a szépen eltervezett koszorúkötésre egyszerűen nem értünk oda, mert nem értünk vissza időben az egyik előadásomról. Mindjárt el is határoztam, hogy decemberben a már meglévőnkön túl nem vállalok több utazást.

Tehát nem baj, ha nem mindig sikerül a formát megtartani. Miképp ragaszkodhatunk a tartalomhoz?

Ezt próbáljuk lefordítani minden nap. Ehhez folyton szem előtt kell tartanunk, hogy mi is ez a tartalom? Közelebb kerülni egymáshoz – például a kaktuszhoz is –, valami újat, szépet, eredetit, „megszületőt” fölfedezni egymásban. A vágyakat készletelni, várakozni tanulni, utat készíteni, „ami göröngyös, azt egyengetni”, bízni abban, amit még nem látunk. És ami igen nehéz: mindezt magunkon kezdeni, és nem beszélni róla, hanem tenni – legalábbis minden nap egy kicsit jobban megpróbálni.

Magunkon kezdeni: no, hát ebben az ügyben Zolival elhatároztuk, hogy egy számunkra „nagy” aprósággal indítjuk ezt az adventet. Sokszor példálóztam már az *egyből-fölkeléssel*. Nagyon szeretjük reggel három-négy óracsörgésnyi türelmi idővel beállítani az ébresztőóráinkat „szóval szeretünk az elsőnél jóleső érzéssel visszazuhanni „egy kis ajándék öt percre”. Azaz, nehezen, hosszan ébredők vagyunk. Most ezt az időt – egyelőre óvatosan csak az adventi időszakra – felajánljuk a Szűzanyának a családkért, magyarul: elsőre fölkelünk, és az eddigi három-négyszeri ajándék öt percekét már józanul (szóval nem fekvésben!) valamilyen csendes imára, a Jóistennél való elidőzésre szánjuk. Lehet, hogy furcsán hangzik, de egy-egy rorate-ra elmenni ennél könnyebb lenne – persze három-négyszeri csörgésre kelve.

Néhány évvel ezelőtt abban az iskolában, amit akkoriban vezettem, jól meghonosodott egy szokás, és sok osztályban továbbpéztették a tanárok. Ez abban áll, hogy mindenkinek van egy névre szóló *borítékja*, és abba mindenfélét bele lehet tenni: egy érte felajánlott erőfeszítést, nehézséget, fájdalmat, egy imát, egy kedvességet, szívességet, egy gondolatot arról, hogy ő miért különleges számomra, vagy mi tetszett ma különösen is benne. Ez lesz a karácsonyi ajándék. Úgy gondolom, a meglepetések, amivel majd Szenteste meglepjük egymást, leginkább ennek a

tartalomnak a jelképei. Néhány éve még nem voltunk elég érettek erre, azt hiszem, most már nagyobb eséllyel sikerül.

...az ünnep varázsa mégis sok mindenben múlik a titokzatosságon is.

Természetesen ezen kívül – magunkon kezdve – ösztönözzük a tágabb körben való egymásra figyelést is, a „Mária-látogatásokat Erzsébetnél”, szóval barátokkal, nagyszülőkkel, elfelejtett rászorulókkal, osztálytársakkal való kapcsolatépítést. Ha a közvetlen családbéli léggözt várakozásra, találkozásra vágyóra, örömteli jelenlétté

sikerül alakítani, akkor abból a lendületből jut kifelé is. Ha pedig nem abból fakad, akkor nem lesz hiteles, úgy meg nem sokat ér.

Milyen mozzanat teszi igazán ünneppé és meghitté nálatok a szentestét?

Nekünk nagyon fontos a titok. Igaz, hogy már a legkisebb gyermekünk is tizenöt éves, az ünnep varázsa mégis sok mindenben múlik a titokzatosságon is. Csak egy példa: bár nem vagyunk olyan precízek, hogy mindent becsomagoljunk, mégis óriási abroszokkal és lepedőkkel letakarjuk a fa alatti ajándékokat.

Az egyik évben elvesztek, illetve totálisan eltűntek a karácsonyi díszek. Hirtelen nem is tudtuk mit csináljunk, ugye említettem, hogy mindig a legváratlanabb helyzetekben valami apróságnak sikerül a léggözt szétrobbantani! Ennek a helyzetnek a legnagyobb veszélye az egymásra mutogatós feszültség, ki rakta el, miért nem kereste előbb, persze csak mi vagyunk ilyen lúzerek, hogy a karácsonyfadíszet sem tudjuk előszedni stb. Végül sikerült humorosan felfogva először a „minimalista” stílusú karácsonyfát eszménnyé tenni, aztán különböző mulatságos ötleteket próbáltunk ki, hogyan lehetne ezt a helyzetet áthidalni, majd a gyerekek nekifogtak mindenféleből díszeket fabrikálni. Végül megszerettük ezeket a díszeket és attól kezdve ezek kerültek a fára.

A vacsora a bátyámék népes családjával és szüleimmel együtt van, mert a kertünk összeér, így minden évben valakinél könnyen összejövünk. A fogásokat föl- osztjuk magunk között. Édesanyám a karmester, és így senkinek sem kell a nagymenü elkészítésével napokig törődni.

A szenteste meghittségét a fa alatti imádságunkból is merítjük. Ha máskor nem is, de szenteste a család letérdelve imádkozik, énekel a Kisjézus jászla előtt.

„Recept” egy ünnepi vacsorához

Nem azzal kezdem, hogy végy 25 dkg lisztet, 4 tojást..., hanem azzal, hogy végy egy szülőpárt, akiknek sok kicsi gyerekük van és „besokaltak” abból, hogy nem tudták végigenni egyszer sem a karácsonyi vacsorát, mert a gyerekek egyfolytában azért nyafogtak, hogy mikor lesz már ajándékosztás.

Legnagyobb gyerekünk tízéves lehetett, amikor elhatároztuk, hogy újítunk az ajándékosztási szokásainkon. Elmondtuk gyerekeinknek, hogy szenteste nem kapunk bolti ajándékot. A kisebbek közül az egyik elsírta magát. Aztán azt is elmondtuk, hogy azon az estén mi fogjuk egymást megajándékozni saját készítésű ajándékkal, és karácsony első napjának reggelén bizonyára lesz bolti ajándék is. Felszáradtak a

könnyek, bár az egyik nagyobb testvér ércesen megjegyezte: „Na persze, majd a másfél éves fog ajándékot készíteni?!”

Aztán advent első vasárnapján ünnepélyesen kihúztuk egymás nevét (ovis jelét) és kezdődött a készülődés és az izgalmas várakozás.

Majd elérkezett a szenteste. Szépen megvacsoráztunk és nagyon izgult mindenki. Aztán vacsora után már nem a bánat könnyei csillogtak a szemekben. A négy hét várakozással teli napjai kiteljesedtek gyermekeinkben. Az öröm, amit láttak a testvéreik arcán, megtanított nekik valamit, amit csak a megtapasztalás útján lehet megtanulni: adni jó, és az szeret igazán, aki tud adni.

A „receptet” azóta is használjuk és egyre nagyobb várakozás övezi. Mi csak egy jó szokást vezettünk be családi ünnepeink közé, de sokkal több történt.

Elmondtuk gyerekeinknek, hogy szenteste nem kapunk bolti ajándékot.

Utóirat: Akkor az a „másfél éves” kistestvér színes kéznymataival díszített egy papírdobozt, amit az akkori nagytestvér a mai napig őriz.

Hétköznapi mennyország

(Kay Pollak: *As It Is in Heaven*)

Egy kevésbé ismert filmről szeretnék írni Nektek, azzal a nem titkolt reménnyel, hogy majd mások is megosztják jó filmélményeiket, és így gazdagodunk egymás tapasztalatai által. :)

Egy sikeres svéd karmester karrierjét kettőtöri egy szívinfarktus. Nem folytathatja pörgős életvitelét, visszavonul csendes szülőfalujába pihenni, gyógyulni.

A helybeliek kedvesen fogadják a híres embert, aki egy kicsit esetlenül mozog az emberi kapcsolataiban. Hosszas unszólásra elvállalja a helyi kis kórus vezetését. A világhírű profi és a lelkes amatőrök találkoznak: a karmester egyre lelkesebben veti bele magát a munkába. Szeretné, ha a zene gyógyítana, kiteljesítené a kórustagokat, ha megtalálnák a saját belső hangjukat. A több hónapig tartó hangolódás, előkészítés meghozza a gyümölcsét – betekintést nyerhetünk az egyes emberek lassú kibontakozásába. A karmester is megérzi, hogy ez a munka sokkal értékesebb, mint amit a világ legnagyobb hangversenytermeiben végzett. Sőt, ő maga is formálódni kezd. A siker sajnos ellenségeket is szül. A helyi lelkész féltékeny lesz, és

egyre több lehúzó erő jelenik meg.

A kórus – a karmesterrel együtt – ráébred, hogy életének emberi minősége tőle is függ, hogy emberi kapcsolataik úgy válhatnak jobbá, élőbbé, ha figyelmesen befogadják egymást, úgy, mint a zenét.

Ehhez sajnos sokszor elő kell venniük korábbi sérelmeket, konfliktusokat, és rendbe rakniuk. Ez pedig fáj.

Ezek megoldása vagy megoldatlansága bilincseli le a nézőt, és viszi előre a történetet.

A film ereje valós emberi helyzetek élő bemutatása. Nagyon hihetően játszik a főhős (Michael Nyqvist), az agresszív férjtől mi is megijedünk (Per Morberg cselgáncs Európa-bajnok), a film kulcsdalát előadó Helen Sjöholm énekesnőnek pedig együtt szurkolunk, hogy ne izguljon.

Kay Pollak nem kapkodja el az alkotást: a 72 éves rendezőnek ez a negyedik filmje, és a közeljövőben nem is tervez újabbat. Boldog ember.

Az élet sokkal több lehet, ha jobban odafigyelünk. Erről szól a film főcímdala:

„Az életem végre az enyém. Oly rövid az időnk a Földön. [...] Érezni akarom, hogy élek, hogy úgy élem a napjaim, ahogyan én szeretném. Érezni akarom, hogy élek, olyan életet, amelyet nem kell megbánnom. [...] Én csak boldog szeretnék lenni. Boldog és önmagam, erős és szabad, hogy lássam az éjszakából virradó napot. Azt akarom érezni, hogy éltem az életem!”

korhatár: 14 év

játékidő: 132 perc

Oázis konyha

Az adventi időszak egyszerűbb, böjtös ételei után a karácsony nemcsak a szívekbe, lelkekbe, szobákba, hanem a konyhába is megérkezik, és akkor jó, ha van több ötletünk ünnepi menüre, ha vendégeket várunk vagy csak a család költ el együtt egy közös ebédet vagy vacsorát.

Az Oázis ajánlata:

1. *Húsleves gazdagon tálalva*
2. *Aszalt szilvával és almával töltött, szalonnába göngyölt sertés vagy szárnyas, tejszínes burgonyapürével*
3. *Gesztenyés tiramisú*

Italajánlat: Könnyedebb vörösbor pl. Villányi portugieser a Tiffán pincészettől.

Hozzávalók (4-6 személyre):

- 1 nagy (kb. 70 dkg) húsos marhacsonst • 1 kisebb karajcsonst,
- 2 db csirkemellcsont • 1 nagy csomag vegyes zöldség,
- 1 félzeller • 1 kis darab kelkáposzta • 1 gerezd fokhagyma,
- 10 dkg zöldborsó • 10 dkg gomba • 1 cs. petrezselyem,
- néhány szem egész bors • őrölt gyömbér • 1 fej hagyma,
- 15 dkg levesbetét tészta • só
- 12 szelet vékony sertés vagy szárnyas (pl. csirkemell),
- 1 csomag aszalt szilva • 2 db savanykás alma • kevés fahéj
- 12 vékony szalonnaszelet • olaj
- 1,5 kg burgonya (ella fajta) • 2 dl tejszín • 1 db narancs
- 1 nagy cs. babapiskóta • 2 cs. Aranka vaníliás krémpor • 6 dl tej
- 1 nagy doboz mascarpone • 1 cs. gesztenyemassza
- 3 dl aromás kávé • fél üveg rumaroma • cukor, kakaópor (nem instant).

Elkészítés.

A húsleveshez vásárolt húsos csontokat vízzel, sóval, kis lángon kezdjük el főzni. Amíg a leves fő, a hússzeleteket alaposan, jó vékonyra kiveregetjük (klopfoljuk), sózzuk, borsozzuk. Egy hőálló üvegtepsibe beletesszük az aszalt szilvával és a megtisztított, apró kockára vágott, fahéjjal gyengén beszórt almadarabokkal megtöltött és felcsavart hússzeleteket, amiket kívülről még egy vékony szelet szalonnával is betekerünk. A tekercseket egymás mellé tesszük, olajjal kissé meglocsoljuk, alufóliával betakarjuk, kb. fél óráig közepes hőmérsékleten sütjük, majd ezután a fóliát levéve pirosra, ropogósra sütjük.

Ha a levesünk már kb. egy órája fő, beletehetjük a tisztított és aprított vegyes zöldséget, zellert, egy fej vörös- és fokhagymát, egész borsot, gyömbért.

A burgonyapüréhez a főtt, sós, tört krumplit tejszínnel dúsítjuk. Díszítésnek narancskarikákat ajánlunk.

Amíg ezek sülnek-főnek, már a desszertünknel tartunk, melyhez egy tál alját kirakjuk babapiskótával és meglocsoljuk a rumaromás kávéval (lehet pótkávé is). A krémhez a 2 krémpor 6 dl tejjel elkezdjük keverni robotgéppel, majd a mascarponét is hozzátéve addig keverjük magas fokozaton, amíg a krém majdnem a duplája lesz. Ekkor tesszük bele a gesztenyemasszát, és még egy kicsit habosítjuk. A babapiskótákra jön egy adag ebből a krémből, majd újra babapiskóta meglocsolva és a maradék krém. Tálalásig hűtőben tartjuk, majd kakaóport szitálunk rá és felkockázva tálaljuk. Készíthetjük tortaformában is.

Ha a levesünk elkészült, egy fazékba tesszük a zöldborsót és a gombát, merünk rá a levesünkéből, és elkezdjük főzni. Ha felforrt, akkor a levestésztát is beletesszük, és készre főzzük.

A bort – ami ne legyen behűtve, de max. 18 fokal –, a leves után kezdhethetjük töltögetni.

Főzzünk és együnk együtt örömmel!

Bögre: A lánymozgalom 18+os előadássorozata

Sallai Tamás és Éva házaspárnál

Ezen a bögrén is hihetetlenül jó, hasznos és megvalósításra váró gondolatot hallottunk, olyan sokat, hogy jobb, ha csak pár dolgot emelek ki, ami nekem különösen fontos volt:

- * befolyásolja-e a hitem a hétköznapijaimat?
- * energiaspórolás: rendezett kapcsolatok, rendezett munka
- * MEGÁLLÁS, feltöltődés – gyakran
- * saját tempómban kell dolgozni, különben hibázok + agyonhajszolom magam
- * tudni kell nemet mondani
- * közösségben levő feszültségeket nem elfojtani, hanem megbeszélni kell
- * ingabiztonság (amikor „csak” az isteni szál tart)

Az előadáson kívül Éva és Tamás készültek játékokkal, melyek az elhangzottakra voltak példák (nagyon vicces volt:)).

Kaptunk finom sütitket is, de a legjobb szerintem az előadás volt, mert sok kérdésre választ kaptunk, és újabb fontos kérdés merült fel bennünk. Természetesen, ha valakinek kérdése volt, azt Éváék megválaszolták.

Nagyon-nagyon jó volt, jó volt kicsit megállni, ahogy az előadásban is hallottuk, jó volt találkozni másokkal, akikkel amúgy nem találkozom.

És aki nem volt ott, az nagyon sokból maradt ki...:(

Varga Veró

Schönstatti lánycsoport

Budapesten és környékén tanuló egyetemista, főiskolás, páran már dolgozó lányok vagyunk, akik igyekeznek a mindennapjaikban is Schönstatt eszményét követni.

Aki ezt próbálta már, az tudja, ehhez mekkora nagy segítséget nyújt egy közösség – ezt a támogató háttérrel jelenti számunkra a kéthetenkénti összejövetelünk. Ilyenkor beszélgetünk, elmeséljük egymásnak mindennapjaink nem mindennapi eseményeit, együtt vacsorázunk és igyekszünk közösen elmélyülni egy-egy témában.

Ebben a félévben az „Érzék a jóra” című kis füzet fejezetei köré szervezzük beszélgetéseinket, és ehhez kapcsolódva találunk ki olyan feladatokat, amelyeket a következő két hétben igyekszünk megvalósítani, hogy a hétköznapokban is schönstatti útmutatás szerint tudjunk élni, apostolkodni a Szűzanya szövetségeseinként.

A lánymozgalom elérhetőségei:

<http://lanyok.schoenstatt.hu/> E-mail: lanyok@schoenstatt.hu

Mindenkit szeretettel várunk!!

Átvette okleveleit az első Vértető évfolyam

2009 februárjában a Fiúmozgalom új intézménnyel gazdagodott, nevezetesen a Vértetővel. Ezen alkalommal hét lelkes fiatal vállalkozott arra a feladatra, hogy három féléven keresztül havonta egy vasárnapot együtt töltve munkálkodjanak önmaguk nevelésén és a mozgalom fejlesztésén. Az előre megtervezett programban szerepelt a félévek végén lévő lelkigyakorlat, illetve a képzés zárása, a schönstatti út 2010 szeptemberében. Számos közös élménnyel gazdagodtunk, és számos próbát is kiálltunk együtt. Az élet úgy hozta, hogy az első félév végén meg kellett válnunk egyik társunktól, aki fizikailag nem tudta tovább folytatni velünk a Vértetőt hónapról hónapra, így imáinkban hordoztuk tovább egymást.

A schönstatti út megvalósíthatóságát is több időbeli nehézség fenyegette. Erre reagálva a nyár elején komoly kegyelmi töke-gyűjtésbe kezdtünk, hogy létrejöheszen, és valóban gyümölcsöző lehessen az első Vértető évfolyam megkoronázásának tervezett esemény. Imáink meghallgatásra találtak. Végül az eredeti tervnél még valamivel hosszabban is időzhettünk az összetétel közelében, teljes létszámban.

Az együttlét egyszerű volt kikapcsolódás, lelkigyakorlat, értékelés és jövőbe tekintés. Otthonunk az erdőszéli Patris Verlag volt, lelkivezetőnk és előadóink pedig Stefan Strecker, schönstatti atya, aki igen alapos felkészültségével, odafigyelésével, és bőkezűen ránk fordított idejével tisztelt meg minket. Igazán jó gondolatokat halottunk mind közösségileg, mind személyesen. Újra át tudtuk élni együtt a másfél év

örömeit, tapasztalatait. Bemutatóra kerültek az utolsó félév programjaként szereplő mestermunkák is. Ki-ki megtervezhette saját célkitűzéseit a közeljövőben, majd ennek fényében lefektettük a következő – immáron nem kísérleti jellegű – Vértető évfolyam alapjait. A záró estén munkatársi szerződést kötöttünk a Szűzanyával, és átvettük az okleveleket, melyek közös munkálkodásunkat tanúsítják.

Az úttól persze nem volt idegen a szórakozás sem. A sok nevetés mellett voltunk afrikai stílusú misén, játszottunk nemzetközi focit a Sion-hegyen, és jóval eredményesebben szerepeltünk a magyar válogatottnál! Egy texasi atyával beszélgetve építettünk az amerikai kapcsolatokat is, a hazafelé vezető úton pedig konvojban haladtunk Münchenig Stefan atya kocsijával kiegészülve. Itt látogattuk meg Tilmann atyát, majd pedig a naplementében könnyes búcsút vettünk a müncheni Schönstatt-központtól, ahol négy atya lengette a fehér zsebkendőt kigördülő kölcsönbuszunk után.

Egy szép élménnyel a hátunk mögött, megerősödve értünk haza, hogy belekezdjünk a további munkálkodásba.

A Vértető I. évfolyama nevében

Uzsaly Bence

Fiúk, lányok, szerelmesek, házások és misszió egy helyen

Újszerű esemény került megrendezésre november utolsó hétfőjén a Veresegyház melletti Viczián-tanyán. A fiatal házaspár, Bartal Orsi és Gergő egy hétfőjébe sűrített találkozót szervezett keresztény szerelmespároknak, a Családmozgalomból ismert családnapi mintájára. Ez volt a Páros Nap. Az alkalom célja elsősorban az volt, hogy legyen egy fórum, ahol a párok saját maguk miatt lehessenek ott, legyen lehetőségük egymásra figyelni, kapcsolatukkal tudatosan foglalkozni, és olyan gondolatokat hallani, melyeket egyébként csak jegyesoktatáson vagy családnapokon lenne lehetőségük. Többen megfogalmazták, hogy mennyire hiányzott ez az életükből, hiszen a hétköznapokat gyakran a munka uralja, a közös táborozásokat pedig, még ha

koedukáltan is, de nem pároknak, hanem közösségeknek szervezik, így ha kettesben vannak, azt inkább rossz szemmel nézik, semmint támogatnák. Ezen a hétvégén senki nem érezte magát antiszociálisnak, ha kedvesével beszélgetett, és nem keltett megrökönyödést, hogy az egyes sarkokban ülő csapatokat egy-egy pár alkotta. További érénye volt, hogy a program sem volt túl sűrűre szabva, így a feltöltődés mellett a pihe-nésre is volt lehetőség. Több olyan pár is jelen volt, akik csak most kezdtek el Schönstattal ismerkedni, tehát a hétvége nemcsak

a schönstattosoknak hozott felüdülést, hanem másokat is közelebb vitt a lelkeséghez.

Talán nyugodtan mondhatjuk, hogy mindenki pozitív élménnyel távozott, továbbá az esemény sikerét jelzi, hogy többen megfogalmazták, hogy szívesen jönnének tavasszal is egy hasonló alkalomra, illetve kilátásba került egy hosszabb páros együttlét megszervezése is, melyen még intenzívebben és még nagyobb mélységben foglalkozhatnánk a párkapcsolat és önmagunk kérdéseivel. Bízunk benne, hogy ez a hétvége egy hosszú és termékeny sorozatot indított útjára!

Niki és Bence

A lemez két oldala Görbe tükör

Na végre! Megvan a koszorú is, nem mondom, ezzel is volt ám gond! Ment a vita a feleségemmel, hogy az idén gömb vagy hosszú vastag gyertya legyen rajta. Aztán végül is ráhagytam, kit érdekel, úgysem ez a lényeg. Így lett aztán kocka gyertya, három zöld és egy lila. Jól néznek ki rajta a szárított gyümölcsök, de a fahéj rudakért le kellett ugranom megint a Spar-ba. Hála az ő kifinomult művészi érzékének, megint véget ér a híradó mire visszaérek. Pedig ez az egyetlen műsor, amit nézek. Legalább ezt az egyet hadd lehessen nyugodtan „végigbámulni”! Az egyházi iskolák támogatásának megszavazásáról már megint nem tudok meg semmit. Miért nem volt jó az a koszorú, úgy, ahogy van?! „Nem, mert azt így kell. Nem láttad az a gyönyörű darabot az IKEÁ-ban, na nekünk pont olyan kell.” Szuper, akkor legközelebb ott kezdjük a vásárlást, és nem lesz ennyi baj vele. Erre meg én vagyok a tömegember, mert a koszorút mindenki maga csinálja, aki eredeti. Az időjárásnál kapcsolhattam végre vissza. De ott se hagytak békén: Hívd fel a nagyiekat, mert ünnepeket kell kívánni, és a Laciékat is, mert tavaly ők is felhívtak téged. Hát ennyit a nyugodt estéről.

De legalább szép lesz az esti liturgia. Én találtam ki a menetét: lesz egy ének, amit a gyerekek már ismernek, aztán szalmaszálakat teszünk a jászolba, jócselekedetként egyet-egyét, hogy karácsonyra kényelmes legyen a kis Jézusnak, aztán gyertyagyújtás. De persze ember tervez, Isten végez... Az „Ó jöjj, ó jöjj Üdvözítő” alatt a legkisebb végig sírt, hogy ő ezt nem ismeri, a középső, miután a tudtára adtam, hogy a három jócselekedet nem három marék szalmát jelent, úgy gondolta, hogy három összegyűrt papírzsebkendővel helyettesíti azokat, nehogy kényelmetlen legyen a kisdednek. Több jócselekedetet úgysem szándékszik tenni az ügy érdekében. A legidősebb meg azért imádkozott, hogy neki is végre akkora legót hozzon a Jézus-

ka, mint annak a gazdag dagi gyerekek az osztályában... Most akkor csorbul az Isten-képe, ha csak a kisebbet kapja? Az is iszonyat drága! Aztán persze ment a vita, hogy ki fújja el a gyertyát. Komolyan mondom, a hajam az égnek áll! Meg kell várni a harmadik vasárnapot, hogy ebből se legyen már gond?! Miért fárasztanak le ennyire, Istenem? Én egész nap dolgozom, és három roratén voltam zsinórban egymás után, ezt senki se veszi figyelembe?

A karácsonyi liturgiát is jobbnak reméltem. Először ajándékosztás és utána ima, addig úgysem férnek a bőrükbe, míg meg nem kapják őket. De ez sem volt jó. Alig bírtak a fenekükön maradni, nem létezik, hogy mindig játszani kell az ima alatt!

A pásztorjáték is maga volt a röhej. Szépen megcsináltuk a jelmezeket, a legkisebb a második angyal, a középső az első pásztor volt. A legidősebb nem szerepelt, mert ő most van a sokadik dac-kamasz-lázadó korszak valamelyikében. Megkértem, hogy akkor kamerázzon, de alig fértünk be. Persze ilyenkor az is eljön, aki egyébként be sem teszi a lábát a templomba. Az ilyenek miatt nem tudjuk normálisan megörököteni ezt a szép eseményt! Egy-két szereplő anyukája sem volt képes ahhoz tartani magát, amit megbeszéltünk. Tisztáztuk, hogy egyenjelmessé lesz mindenkin: alufólia glória az angyalokon, a pásztoroknál egy fabot és kész. Természetes, hogy az ő gyereke legyen a legszebb és vesz neki díszes csillámporos jelmezt és szarvasagancs-markolatú botot! Aztán én meg magyarázok odhaza az enyémekeknek, hogy miért nem volt nekik is olyan. Köszönöm szépen!

*Alig bírtak a fenekükön
maradni, nem létezik, hogy
mindig játszani kell az ima*

Az éjféli mise... no comment. Persze ott is tömegnyomor. Nem csak ilyenkor kéne imádkozni és templomba menni divatból, emberek! És természetesen a fele büzlött az alkoholtól, nem igaz, hogy egyesek csak inni képesek karácsonykor.

Végeredményben a jászol csak megtelt szalmával, a tervezett tíz roráté idén is megvolt, hál' Istennek a gyerekek még hisznek abban, hogy a kis Jézustól kapják az ajándékokat, megérte azt az éjszakát csak a titkos csomagolással tölteni. Igaz, akkor alvás nélkül indultunk a hajnali misére, de sebaj, a feleségem is bírja az ilyet, úgy gondolom.

Szóval magunk mögött tudhatunk egy tartalmas, mély, szép ünnepet. Még szerencse, hogy nem vesztünk el a felszínességben, mint olyan sok világias, hitehagyott család.

Fiatalok adventje

Fiatalokat kérdeztünk arról, hogy hogyan élnek adventben, hogyan készülnek Karácsonyra? Íme néhány a válaszok közül:

„Próbálok magam megtartóztatni olyan dolgoktól, aminek a »rabságában vagyok«. Van hogy nehéz megállni...”

„Én úgy készülök az adventre, hogy jobban odafigyelek a dolgaimra, és az emberekre, és eljárom rorátéra (nem mindegyikre):)”

„Otthonunkat tesszük hangulatosabbá. Természetesen ilyenkor mindképp megpróbálok gyónni és olyan dolgokat tenni, amelyek egy kis lemondással járnak. Nekem nagyon nehéz reggel felkelni így a roráték ennek nagyon jól megfelelnek. Sajnos hetente maximum egyszer tudok eljutni rorátéra.”

„Az adventi koszorút mindig én készítem el a családnak. Fontos számomra az iskolai lelkigyakorlat és kell egy kis elcsendesülés is.”

„Én nem szoktam készülni kifejezetten adventben kifejezetten a karácsonyra. Nem mondom, hogy jól van ez így, de így szokott lenni. Idén azonban szeretném, hogyha ez máshogyan lenne, úgyhogy első körben elmentem a kármelitákhoz szentmisére, és ez még így lesz legalább háromszor karácsonyig. Ez önmagában nem nagy dolog, de nekem az. Másrészt pedig nekivágok az Új kezdet Kentenich atyával című kilencednek. Ez igazából már kétszer megtörtént az elmúlt öt-hat évben, de a második résznél nem jutottam tovább. Nagyon meglepődnék, hogyha ezúttal sem jutnék tovább.”

„Igyekszem elmenni gyertyagyújtásra, meg talán az esti imákban is próbálok felkészülni.”

Óriási apróságok (gyerekszáj)

Karácsony. Férjem kedvéért néhány habcsók is felkerült a karácsonyfára. Johanna lányunk sóvárogva néz fel a fára, és megkérdezi:

– Mikor ehetünk habcsókát?

Rozi papás-mamást játszik az ovi-ban. Van férje, három gyereke, zajlanak az események, egyszer csak megállítja a játékot: „Állj! Az anyának és apának szüksége van rá, hogy néha kettesben legyenek!” Ezért hamarjában kijelöl egy nagymamát, és lepasszolja a gyerekeket...

Közeledik a hideg idő.

– Ez milyen sapka?

– A meleg sapkád.

– Akkor megégeti a fületem!

Családi összejövetelen egy három és egy hat éves kisgyerek beszélget. A három éves fiúcska:

–Ti mivel jöttetek?

Hat éves kislány:

– Suzukival. És Ti?

Mire a három éves fiúcska:

– Mi autóval!

„Anya, simogass meg, mert nem tudok működni!”

Az ovisok műsort adnak a Betlehem előtt.

Koppány hívja az ismerősöket:

– Ti is gyertek a „Batmehen”-hez!

Az ovis gondterhelten ücsörög a sarokban. Míután nem vesznek róla tudomást meg is szólal: „Csak növök, csak növök, de sosem leszek már iskolás?”

Nagypapa büszkén gyönyörködik egyetlen fiúunokájában. Nézi, nézi, majd megszólal:

– Bendegúz nagyot nőtt.

Erre Bendegúz négy évvel fiatalabb húga felsóhajt:

– Nagyot nőtt, de keveset fejlődött.

Apa és Áron ministrál, a kelyhet viszik felajánláshoz. Áron ügyes, letezi a kelyhet az oltárra, a helyére megy, majd megkérdezi:

– Apa, visszafelé is mi visszük a világkupát?

A budapesti Bazilikában a kupola freskója a Mennyei Atyát ábrázolja: szakállas öreg Úr, lába alatt felhők gomolyognak. Áron mondja:

– Nézd, apa! Ott a Jézus Krisztus! Úgy feltámadt, hogy csak úgy porzik!

Anya: – Fogat kéne ám mosni, akkor jönnek ki a bacik.

Julcsi: – Macik?!

Milyen macik?

Két kislány a „Dzsungel könyvét” lapozgatja. Az egyik felnevet egy képnél:

– Ezt nézd meg, de jó poén!

A másik:

– Ez nem is poén, hanem tigris!

Van boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának:

- ❖ a nyári családnapok, fiú- és lánytáborok gazdagságát
- ❖ hogy tudjuk folytatni az óbudavári építkezéseket
- ❖ a gyermeket váró édesanyákat
- ❖ az óbudavári zsinatot, az új jelmondatot
- ❖ a női lelkinapokat
- ❖ a Családakadémia 8. évfolyam végzős családait és a sok kegyelmet. Hálát adunk minden örömért, nehézségért, munkáért, a sikeres vizsgálódásokért, és a CSAK8 erős közösségéért.
- ❖ a Családakadémia 9. évfolyamának lelkes csapatát
- ❖ hogy betegeink kapnak erőt a szenvedések elviselésére, a családtagok pedig megértően mellettük tudnak állni.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát:

- ❖ Kentenich atyát mielőbb boldoggá avassák
- ❖ áldja meg hazánkat, erősítse meg a magyar családokat
- ❖ örök boldogságban részesüljenek családmozgalmunk elhunyt tagjai, és itt maradt szeretteik vigaszt és erőt kapjanak

- ❖ nehézségben lévő családjaink megélhessék a kánai menyegző csodáját
- ❖ a Családakadémia 9. évfolyamának munkája gyümölcsöző legyen
- ❖ áldás kísérje a schönstatti vezető házaspárok és Gertrud Mária nővér munkáját.

Gólyahír

Örömmel tudatjuk, hogy 2010. október 7-én, Rózsafüzér Királynője ünnepén megszületett családjaink legifjabb tagja, Villó!

*Soós Viktor, Zsuzsi, Virág,
Viktor és Veronika*

Tóth Margaréta, hetedik gyermekünk, 2010. október 23-án 2400 grammal, 45 centivel, sok-sok imameghallgatás után megszületett.

Testvérei, szülei nagy-nagy örömére.

Weeber Tibi és Saci világgá kürtöli: 2010 szeptember 24-én megszületett első unokánk Nimród Ákos. (3470 g, 53 cm.) Igazán jól viseli a nagybácsik és nagynénik hadát!

„Mindenki, házastársunk, gyerekeink, barátaink olyanok, mint egy szent fonal, melyet Isten szeretete eresztett le a földre, hogy felemeljen minket az Ő szívébe.”

(Kentenich József)

Búcsúzunk Dormán Tündétől

Tündével 23 éves barátság fűzött egymáshoz minket. Együtt sétáltattuk babakocsiban Orsit és Julcsit. Aztán meghívtuk schönstatti csoportunkba őket, ahová nagy örömmel jöttek, s jól beilleszkedtek. Szeptemberben ünnepeltük csoportunk tizennyolcadik születésnapját, ahová ő már nem tudott eljönni. Súlyos betegségét tizenhárom éve hordozta, s mi igyekeztünk kilencedekkel támogatni heroikus küzdelmüket a betegséggel szemben. Gyuri küzdőképessége és Tünde iránti szeretete lehetővé tették, hogy Tünde a kemoterápia és a sugárkezelések idején is tudott délutánonként dolgozni járni, és hogy mikor már az áttétek gyötörték, s egy kívánsága volt, hogy Lourdes-ba eljussanak, Gyuri ezt is lehetővé tette, míg mi a háttérben imádkoztunk. Augusztusban nem sikerült, de szeptemberben végül igen, s Gyuri „egy test egy lélek”, Tünde helyett merítkezett meg a barlang hideg vizében.

Kettőjük egysége, szeretete újra és újra életet adott Tündének.

Amikor hazatértünk, mindnyájan vártuk a csodát, amit meg is kaptak: lelki nyugalomra találtak.

November 13-án találkoztunk vele utoljára a csoport-összejövetelen, amit Gyuri kezdeményezett, hogy láthassuk őt, ahol még elbúcsúzhattunk tőle, s imádkozhattunk közösen. Itt már nagyon gyenge volt.

A szentségeket – látván erejének gyöngülését – szombaton plébánosuktól megkapta, s bő egy hétre rá, advent első vasárnapján tért haza. „Tünde a mennyben van! Mind vele voltunk, imádkoztunk. Szép volt!” – írta sms-ben Gyuri.

Hisszük, hogy a mennyben van ő, aki mindenkit tudott nagyra látni, még betegsége idején is érdeklődni mások iránt, s szenvedéseit tudatosan felajánlotta e levél tanúsága szerint:

„Kedves, érettségi korba jutott Schönstatti Csoportunk Tagjai!

Köszönöm az értem mondott buzgó imáitokat, sok lelki erőt merítetek belőle.

Azzal szeretném meghálálni, hogy a gyakori erős hátfájást és a kezelések okozta szenvedéseket a Ti gondjaitok, problémáitok megoldásáért is szeretném felajánlani. Tulajdonképpen nekem is könnyebb elviselni a fájdalmat, ha annak árán segíthetek valakinek. Kérem ezért, hogy e-mailben vagy telefonon (ahogy inkább megfelel a számotokra) jelezzétek, milyen nehézségeitek megoldása érdekében végezhetem a felajánlást! (Többet is meg lehet említeni.)

Szeretettel várom a válaszokat: Tünde”

„A halál nem jelent semmit.
Csupán átmentem a másik oldalra.
Az maradtam, aki vagyok, és te is önmagad vagy.
Akik egymásnak voltunk, azok vagyunk mindörökre.
Úgy szólíts, azon a néven, ahogy mindig hívtál.
Beszélj velem, ahogy mindig szoktál,
ne keress új szavakat.
Ne fordulj felém ünnepléses, szomorú arccal,
folytasd kacagásod,
nevessünk együtt, mint mindig tettük.
Gondolj rám, kérj, mosolyogj rám, szólíts.
Hangozzék a nevem házukban,
ahogy mindig is hallható volt.
Ne árnyékolja be távolságtartó pátosz.
Az élet ma is olyan, mint volt, ma sem más. (...)”

Szent Ágoston

Jelmondat születik

„Isten minden ember jó apja, aki a legnagyobb szeretettel törődik minden egyes gyerekével, minden egyes semmiséggel az ő életükben, mindent úgy rendez és irányít, ahogy ez mindenkinek a legjobb.”

(Napi Kentenich atya üzenetek; 2010. 10. 28.)

Kedves Családok a Schönstatt Mozgalomban!

Örömmel küldjük beszámolóinkat az idei, 2010-es év zsinatát követően, ami október 22–24. között került megrendezésre Óbudaváron.

Szeretnénk megosztani Veletek a hétvége légkörét, irányvonalát; a gondolatokat, amelyeket országsszerte összegyűjtöttünk a családok beszámolóiból, és az abból kirajzolódott, a jövőre nézve feladatot, szellemi és lelki munkát jelentő utat.

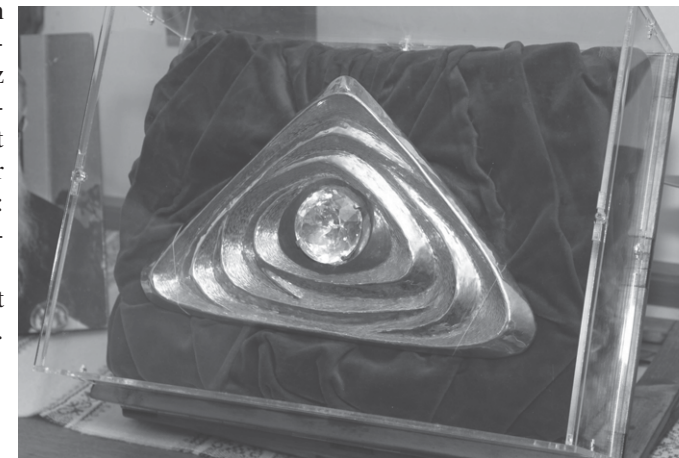
Mint azt bizonyára mindnyájan tudjátok, idén, október 17-én (okt. 18. előestéjén) Schönstattban megnyitották a 100 éves jubileumra való készület Trienniumát, ami három felkészülő évet jelent. Az első év központi értéke az *Atya-áramlat*, melynek előkészítéseként az *Atya-jelkép* körbejárta/járja a világ schönstatti leányszentélyeit és sok-sok háziszentélyt.

A mi zsinatunkon is ezek voltak a nyitó gondolatok: a Kaposi és a Szelestei házaspár előadását hallgattuk meg, akik beszámoltak arról a zarándoklatról, amelynek keretében az *Atya-jelkép* februárban Magyarországra hozták, az *Atya-jelkép* történetéről és magyarországi útjáról, valamint Kentenich atya „*Atyaképéről*”.

Néhány gondolat az elhangzott előadásból:

1. Kentenich atya a Schönstatt-mozgalom lényegi magvát a Máriával kötött szeretetszövetségben ragadja meg. Mi, schönstattiak, ebben a lelkületben igyekszünk a Mennyei Atyához közeledni. Kentenich atya is elsősorban Márián át tapasztalta meg, hogy az *Atya* szereti őt. Éppen ezért életének központi mozgatórugója volt, hogy Máriához hasonlóan ő is állandóan kutatja az *Atya* akaratát, és IGEN-t tudjon mondani rá. Sokszor mondta: „Az életszentség útja: gyermeki bizalommal ráhagyatkozni az *Atyára*.”

Egész életére jellemző volt az *Atya* általi megragadottság.

2. Atya-képünkben szorosan összefonódik a földi atya-, lelki atya-, Mennyei Atya alakja. Ezért fontos, hogy a természeti síkon egészséges apa-képünk legyen, hisz a Mennyei Atyáról kialakított képünk ebben gyökerezik.

A jó Atya fő jellemzői:

- mindenütt jelen van és mindig elérhető
- mindentudó, ezért bátran bízhatunk benne
- bölcs, ezért mindig tudja, mire van szükségünk és mit bírunk elviselni.

3. Az Atya-jelkép története (röviden)

A hatvanas években a fiatalok lázadása magával hozta az apák tekintélyének csorbulását, helyük megingott a társadalomban. Kentenich atya látta, milyen nagy veszély rejlik ebben: ha az apa-kép torzul, torzul a (Mennyei) Atya-kép is. Ezért egy 1966-ban tartott lelkigyakorlaton ezt a jelképet ajándékozta a trieri egyházmegyei schönstatti atyáknak, azzal a gondolattal, hogy segítsenek megvalósítani az „Atya győzelmét”. (*Gloria Patris*)

Azóta a jelkép szinte állandóan úton volt/van és a mindig jelenlévő, szerető atya kifejező képévé vált a Schönstatt Mozgalomban.

Az előadás után összegyűjtöttük a jelenlévő zsinati résztvevők és a regionális zsinatokon a családok által megfogalmazott gondolatokat az Atya-áramlattal, Kentenich atyával kapcsolatban.

Egy kis ízelítő az elhangzott gondolatokból:

- Sokak számára meghatározó élmény volt, hogy áprilisban, a kápolna szentelésének 5. évfordulóján szeretetszövetséget köthettek Kentenich atyával.
- Kentenich atya segít minket az önnevelésben. „Mert a világ megváltoztatható, ha hisszük, hogy magunkon kell kezdeni.”
- „Naponta imádkozom Kentenich atyához, hogy olyan atya lehessen, mint ő.”
- A mai korban, amikor válságban van a család, fontos, hogy van egy erős Atya-élményünk Kentenich atyán keresztül is.
- Kentenich atya áttöri a falat a földi és az égi élet között.
- Kentenich atya leginkább saját élethelyzeteinek megoldásával hat.
- A Szűzanya és Kentenich atya segít a családi válságok leküzdésében.

Sok szeretettel: *Wangler Ottó és Kati*
(*folytatjuk*)

Hírek Óbudavárról

Aquila nővér november 22-én Pilisszentlélekről Köschingbe költözött. A pilisszentléleki Schönstatt-házat a Magyar Schönstatt Családot képviselő Családok a Csaláért Egyesületnek ajándékozta.

A Diós Ifjúsági Turistaház fejlesztés projekt kivitelezési munkálatai 2010. november 15-én hivatalosan kezdetüket vették a munkaterület átadásával. A kivitelező a közbeszerzési eljárás eredményes lefolytatása után Dobossy Imre építési vállalkozó lett. Ők építették a kápolnát is. A munkálatok befejezését 2011. május 31. napjára vállalta. Imádkozunk, hogy az időjárás ne szóljon közbe!

Tilmann atya az Oázisról

„Az Oázisban nem elméletekről írunk, és nem véleményeket fogalmazunk meg, hanem a család életéről írunk, ami valóban megtörtént. Ha valaki ezt elolvassa, akkor erőt adhat neki, mert így gondolhatja: ha ezt másoknak sikerült megvalósítani, akkor talán én is képes vagyok rá. Így készítette Kentenich atya az első újságját, és így írjuk mi az Oázist.”

Oázisunk nagyon fontos eszköze az apostolkodásnak. Rendeljünk néhány példánnyal többet, hogy továbbajándékozassuk másoknak.

Alapítványi hírek

Kedves Családok, kedves Barátaink!

A magyar Schönstatt Család – a Szentléleknek és a Szűzanyának köszönhetően – külső *formájában* és remélhetőleg belső *tartalmában* is növekszik. Épül központunk második háza, mely több szálláshelyet és egy nagy közös termet biztosít majd számunkra. Fiataljaink számára készül a Diós ház. Gyermekeink örülhetnek a játszótérnek, vendégeink pedig szorgalmasan látogatják a Házaspárok útját! Mindez nem valósulhatott volna meg a Ti áldozatos – kétkezi munkátok és anyagi hozzájárulásotok – nélkül!

Sok feladat vár még ránk!

Ezért továbbra is számítunk imáitokra, áldozataitokra, munkátokra, adományaitokra, hiszen nemcsak magunknak, hanem gyermekeinknek és unokáinknak is szeretnénk mindazt az értéket biztosítani, amit mi kaptunk itt a Szűzanyától!

„Semmit Nélküled, semmit nélkülünk!”

Köszönjük támogatásotokat!

Ther házaspár, Csermák házaspár, Endrédy házaspár, Gódány házaspár
TeCsEnGÓ

Kérünk mindenkit, hogy ha módjában áll, adományaival továbbra is járuljon hozzá az óbudavári beruházások megvalósításához és családképző központunk fenntartásához. Támogatásokat az alábbi célokra lehet eljuttatni (gazdálkodó szervezetek támogatásai adókedvezményt élveznek):

- építkezés finanszírozása
Schönstatt-szentélyt Magyarországnak Alapítvány (közhasznú szervezet)
Bankszámlaszám: 73200031-11252201
- működés támogatása
Családok a Csaláért Egyesület (kiemelten közhasznú szervezet)
Bankszámlaszám: 73200134-10000434

Kérjük, támogassátok a Családok a Csaláért Egyesület tevékenységét a személyi jövedelemadó egy százalékának felajánlásával, és ajánljátok másoknak is ezt a lehetőséget!

Az Egyesület adószáma: **19265836-1-19.**

Nyári családnapok

időpont	résztevők
1. 2011. június 12–18.	visszatérők / első résztvevők
2. 2011. június 19–25.	visszatérők
3. 2011. június 26–július 1.	I-II. szövetségi évf.
4. 2011. július 2–8.	III. szövetségi évf.
5. 2011. július 10–16.	IV. szövetségi évf.
6. 2011. július 17–23.	visszatérők
7. 2011. július 24–30.	atyaszeminárium
8. 2011. július 31–augusztus 6.	visszatérők
9. 2011. augusztus 7–13.	első résztvevők
10. 2011. augusztus 14–20.	nemzetközi
11. 2011. augusztus 21–27.	visszatérők
12. 2011. augusztus 28–szeptember 3.	első résztvevők

Családkadémia hírek

A Családkadémia 8. évfolyama a kétéves képzés végéhez ért. 2010. december 4-én Dr. Udvardy György, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye segédpüspöke adta át a diplomákat a végzett hallgatóknak:

Dr. Bodó Mártonnak és Bodó Ritának
Pozsgai Attilának és Pozsgainé Gyarmati Renátának
Vidra Zoltánnak és Vidráné Martincsevics Ritának
Dr. Fogarasi Andrásnak és Fogarasiné Pusztai Virágnak
Joó Attilának és Joó Enikőnek
Dr. Pap Csabának és Pap Klárinak
Dr. Rubovszky Gábornak és Rubovszkyné Bodó Marcsinak.

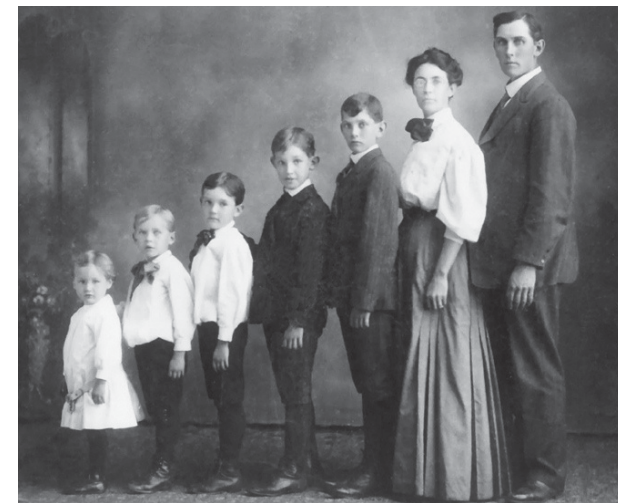
Szívből gratulálunk Nekik! Köszönjük mindazok munkáját és áldozatát, akik hozzájárultak a CSAK8 sikeres lebonyolításához. Köszönjük Kiss Árpád és Éva áldozatkész szervezését, Perei Gábor és Nóra lelki kíséretét, Varga Károly és Erika munkáját, akik a továbbadás művészetének elsajátításához nyújtottak segítséget.

A diplomaosztóról a későbbiekben tudósítunk.

Dr. Gál László és Szilvia
Elnök házaspár

Erős családok – erős gyerekek

„Az egészséges, boldog élet titka az erős házasság és család. A családban tanulunk meg igazán szeretni. Itt tanuljuk meg a személyes kötődést más személyekhez és dolgokhoz. Itt tanuljuk meg a nehézségek megoldását, feldolgozását, mások különbözőségének megértését és elfogadását, az öröm elmélyítését és kisugárzását. A család, a házasság az eredeti érett személyiség felépülésének és kiteljesedésének helye.

A Családakadémia szeretné a házasság, a családi élet elmélyítésével megerősíteni, „krízisállóvá” tenni a házaspárokat! Utat mutat, hogyan gyűjtsük össze és adjuk tovább tapasztalatainkat a modern világ embere számára.”

(Dr. Csermák Kálmán és Alice a Családakadémia alapítói)

A Családakadémia családtréner képzése a házastársi kapcsolat elmélyítéséhez nyújt segítséget, majd felkészít a tapasztalatok összegyűjtésére és a továbbadás művészetének elsajátítására, hogy így mások segítségére is lehessünk.

„A jó házasság nem szerencse dolga, hanem két ember megfeszített munkájának gyümölcse.”

(Beller Tilmann atya)

2011 szeptemberében induló Családtréner képzésre (10. évfolyam) további házaspárok jelentkezését várjuk!

Dr. Gál László és Szilvia
A Családakadémia elnök házaspárja
e-mail: elnok@csaladakademia.hu
tel.: 20/223-1308

A Pünkösdi Családkongresszus kiértékelése

(Schönstatt, 2010. okt. 29–31.)

A májusi családkongresszus kiértékeléséről tartott konferencia beszámolója a honlapon olvasható, Varga Károly és Erika tolmácsolásában:
<http://csaladok.schoenstatt.hu/Punkosdi-Csaladkongresszus-kiertekelese.html>

IT 2010

Nem kis félelemmel indultam el Óbudavárra. Több dolog okozta a félelmet. Istennel pereltem egy ideje, és talán egy kicsit a világgal is. Elhatároztam, hogy nem veszek részt szívvel-lélekkel az imákon, a misén. A testemet viszem, a szívemet pedig az embereknek adom.

Aztán csak meg kellett érkezni.

Jó volt találkozni, találkozni azokkal, akiket régen láttam, és akiket nagyon szeretek. A találkozás pillanata akkora lökést adott, hogy úgy éreztem, rögtön elsírom magam – a boldogságtól. Aztán csoportokba osztódtunk (és milyen jó csoportokba!), és együtt felmentünk az erdei szentélyhez, ahonnan gyertyákkal a kezünkben lezarándokoltunk a kápolnához. A Péter és Bálint által vezetett sétálás elmélyülés méltán lett mindannyiunk kedvence. Érthető volt, fontos volt és nem volt szájbarágós. (Mellesleg, aki nem figyelt vagy unta a szövegelést, az is élvezhette a hosszan kígyózó fényt az erdőben, és a fák közül kiérve a telihold fényét.) A kápolnába érkezvén öröm volt látni, hogy mennyien ott maradtak imádkozni!

Az este további része a teaházban folytatódott, ahol Pfizner Anna kitűnő hangulatot teremtett. Volt zöld és piros fény, voltak görög istenek, volt zene és rengeteg finom tea. (Fantázianévvel ellátva – ezért külön köszönet!)

Másnap a bőséges reggeli után kezdődött a Wangler házaspár előadása. A téma a jövő volt, amit – előtte beszélgetve kiderült – szinte mindannyian sötétnek és reménytelennek láttunk. Jó gondolat volt a „Ne féljete!” (II. János Pál pápa) – ne féljete a jövőtől, bízzátok magatokat a Jóistenre, és minden rendben lesz. Valamint egy másik gondolat: „Ne adjuk fel a vágyainkat a félelmeink miatt!” Vas-taps igazolta, hogy az előadás szuper volt.

Ebéd után a focipályán vetélkedtünk (és páran kicsit csaltunk is). Jól kifáradva pedig részt vehettünk a Manka által vezetett Activityben, a Varga ikrek által szervezett lát-hatatlan színházban, és a Ther Tamás által irányított óbudavári idegenvezetésben. Bizton állíthatom, hogy mindegyik program ötcsillagos volt.

Ezután jött a szokásos vetítés az elmúlt év eseményeiről. Jó volt a képek által visszaem-

lékezni, és a viccesebb képeken együtt nevetni. Majd misén vettünk részt, ami egy kicsit szomorú és egy kicsit vicces is volt.

Kis szünet után következett Ther Tamás és Endrédy Gabó szellemes előadása, melynek során minden egyes csoportnak be kellett mutatnia egy tervet azzal kapcsolatban, hogy a jövőben milyen dolgokat csinál együtt, hogy tartják majd fent a tagok egymással a kapcsolatot. Sok jó ötlet volt, vakok látogatásától kezdve, a havi ifjúsági szentmisén és internetes kegyelmi tőkén át a közös kirándulásig. A nagy nevetés után az ebédlőben négy torta várt minket, és egy vetítés az ifjúsági találkozótörténetéről, mert, hogy szavam ne feledjem, ez volt az ötödik ifjúsági találkozó, ami ugye jubileum! A torta finom, a hangulat jó volt. Sokat lehetett nevetni, hiszen a képek java része régi volt.

Vasárnap délelőtt arattunk, ahol mindenki elmondhatta, hogy mit jelentett neki a hétvége, és hogy mit visz tovább a jövőre. A hétvége imával zárult a kápolnában.

Végül aztán az én félelmem is eltűnt. A hétvégén sikerült kinyitni a szívemet a Szűzanya felé és az emberek felé is. Istennel is kibékültem, és megint megtaláltam a helyemet a világban. Köszönöm, hogy segíthettem egy keveset én is, köszönöm, hogy mindannyian eljöttetek, és végül köszönöm Radnai Kingának és Simon Daniinak, hogy lehetőséget adtak a nyitásra mindnyájunknak!

A három és fél éves
unokám mondta:
- Nagymama, takarítsuk le a kocsibeállót,
hogy a nagypapa be tudjon állni, ha visszajön a
feltamadás után...